

Országgyűlési Napló

Sneider Tamás
elnöklete alatt

Jegyzők: **Gelencsér Attila, Hiszékeny Dezső**

Az ülésnap megnyitása.....	17181
A Nyugdíjreform és Adósságcsökkentő Alap 2011. május 31. és 2011. december 31. közötti üzleti évről szóló, a Nyugdíjreform és Adósságcsökkentő Alap 2012. január 1. és 2012. december 31. közötti üzleti évről szóló, a Nyugdíjreform és Adósságcsökkentő Alap 2013. január 1. és 2013. december 31. közötti üzleti évről szóló, a Nyugdíjreform és Adósságcsökkentő Alap 2014. január 1. és 2014. december 31. közötti üzleti évről szóló, a Nyugdíjreform és Adósságcsökkentő Alap 2015. január 1. és 2015. január 31. közötti üzleti évről szóló beszámoló, valamint az ezek elfogadásáról szóló országgyűlési határozati javaslatok együttes általános vitája.....	17181
Tállai András nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár, a napirendi pont előterjesztője.....	17181
Dr. Galambos Dénes , a Gazdasági bizottság előadója, a napirendi pont előterjesztője.....	17185
Felszólalók:	
Becsó Zsolt , a Fidesz képviselőcsoportja részéről.....	17186
Tóbiás József , az MSZP képviselőcsoportja részéről.....	17190
Korózs Lajos , az MSZP képviselőcsoportja részéről.....	17195
Heringes Anita (MSZP).....	17198
Becsó Zsolt (Fidesz).....	17201
Volner János , a Jobbik képviselőcsoportja részéről.....	17202
Sallai R. Benedek , az LMP képviselőcsoportja részéről.....	17208
Tállai András nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár válasza.....	17211
Az ülés bezárása.....	17214

Az ülésen jelen voltak:

TÁLLAI ANDRÁS nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár.

Az Országgyűlés őszi ülészakájának
7. ülésnapja
2015. október 8-án, csütörtökön
(9.03 óra - Elnök: Sneider Tamás
Jegyzők: Gelencsér Attila és Hiszékeny Dezső)

ELNÖK: Tisztelt Képviselőtársaim! Elkezdjük a mai ülésünket. Az Országgyűlés őszi ülészakájának 7. **ülésnapját megnyitom.** Tájékoztatom önöket, hogy az ülés vezetésében Gelencsér Attila és Hiszékeny Dezső jegyző urak lesznek a segítségemre.

Tisztelt Országgyűlés! Soron következik a **Nyugdíjreform és Adósságcsökkentő Alap 2011. május 31. és 2011. december 31. közötti üzleti évről szóló B/29. számú, a Nyugdíjreform és Adósságcsökkentő Alap 2012. január 1. és 2012. december 31. közötti üzleti évről szóló B/39. számú, a Nyugdíjreform és Adósságcsökkentő Alap 2013. január 1. és 2013. december 31. közötti üzleti évről szóló B/486. számú, a Nyugdíjreform és Adósságcsökkentő Alap 2014. január 1. és 2014. december 31. közötti üzleti évről szóló B/5038. számú, a Nyugdíjreform és Adósságcsökkentő Alap 2015. január 1. és 2015. január 31. közötti üzleti évről szóló B/5040. számú - a kormány által benyújtott - beszámoló, valamint az ezek elfogadásáról szóló, H/6382., H/6371., H/6374., H/6377. és H/6380. számú - a Gazdasági bizottság által benyújtott - határozati javaslatok együttes általános vitája a lezárásig.**

Bejelentem, hogy az Állami Számvevőszék az előterjesztéshez háttéranyagokat készített, ezeket a honlapon megismerhetik az érdeklődők.

Tisztelt Országgyűlés! Elsőként megadom a szót Tállai András úrnak, a Nemzetgazdasági Minisztérium államtitkárának, a beszámoló előterjesztőjének.

TÁLLAI ANDRÁS nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár, a napirendi pont előadója: Köszönöm, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! A Nyugdíjreform és Adósságcsökkentő Alapot a 2010. évi CLIV. törvény hozta létre a magánnyugdíjpénztárakból az állami rendszerbe átlépő pénztártagok vagyonelemének a kezelésére.

Az alap legfontosabb deklarált célja az államadósság csökkentése volt, amit véghez is vitt. A vonatkozó törvény rendelkezései értelmében az alap vagyont képező eszközök értékesítéséből származó bevételeket a költségvetésbe kellett befizetni vagy az államadósság csökkentésére fordítani. Emellett az államadósság-csökkentés közvetlenül az átvett magyar állampapírok bevonásával is megvalósult.

Működése során az alap által átvett mintegy 3000 milliárd forint összegű készpénz, állampapír és

más értékpapír felhasználásával több mint 2000 milliárd forint közvetlen adósságcsökkentés valósult meg, ezen túlmenően közel 500 milliárd forintot fizetett be az alap a költségvetésbe. Összességében tehát 2500 milliárd forinttal mérséklődött az alap tevékenysége által az adósságállomány.

A kitűzött adósságcsökkentési célt az NYRA teljesítette, amelynek hatásaként több mint 280 milliárd forint kamatmegtakarítást ért el az állam számára. Ez összességében közel 10 százalékpontos közvetlen és közvetett adósságráta-csökkentéssel ér fel. Amíg az alap mintegy 2500 milliárd forinttal közvetlenül és további 280 milliárd forint kamatmegtakarítással közvetetten hozzájárult az államadósság csökkentéséhez, addig a korábbi magán-nyugdíjpénztári rendszer csak elszívta az államháztartás erőforrásait. A magánnyugdíjpénztárak közel 2560 milliárd forintnyi összeget szedtek be az ügyfelektől az 1998-2010 közötti időszakban. Ez a pénz a magánnyugdíjpénztárak kora előtti időszakban a társadalombiztosítási nyugdíjalapba folyt volna be, tehát az állam bevétele lett volna. A 1998 és 2010 közé eső időszakban a magán-nyugdíjpénztári tagok átlagos éves befizetései megfeleltek az adott éves GDP átlagosan 0,9 százalékának, azaz a fenti időszakra nagyságrendileg minden évben átlagosan 1 százalékponttal lehetett volna kedvezőbb a GDP-arányos, tehát eredményeszeleletű éves államháztartási hiány.

Az Államadósság Kezelő Központ kisebb mértékű állampapír-kibocsátása esetén az államadósság kisebb mértékű emelkedését figyelhettük volna meg. A fenti adatokkal kalkulálva az államadósság 2010 végén a GDP közel 81 százaléka helyett a GDP 72 százaléka lehetett volna. A folyamatosan alacsonyabb államadósság a piaci megítélés szerint kevésbé kockázatos, így az alacsonyabb kamattal történő finanszírozás további megtakarítást jelenthetett volna.

A közép-európai régió magyarországinál alacsonyabb adósságrátával rendelkező tagjai alacsonyabb állampapírhozamok mellett jutnak finanszírozáshoz. Az adósságcsökkentési cél mellett az átvett eszközökből az állam vagyona is gyarapodott. A portfólió fennmaradt részéből 260 milliárd forintot meghaladó összegben adott át pénzügyi eszközöket, köztük stratégiai részesedéseket három szakaszban a magyar állam tulajdonába az MNV Zrt. vagyonkezelése alá.

Az alap teljesítette a magánnyugdíjpénztáraktól átlépők felé a reálhozam-kifizetéseket is. A magánnyugdíjpénztáraknál összegyűlt reálhozamok kifizetése az alap eredményét rontotta, mintegy 230 milliárd forintot emésztett fel az átvett nyugdíjpénztári vagyonból, de ez a pénz nem tűnt el, az átlépő tagok a magyar háztartások családi kasszáját gyarapították.

Tisztelt Országgyűlés! Az alap a tevékenységét végig kellő alaposággal, körültekintéssel, a törvények maradéktalan betartásával végezte. Látni kell

azonban, hogy a magánnyugdíjpénztárak 14 féle devizában denominált, 32 ország piacáról származó, 400-nál többféle eszközt tartalmazó portfóliót adtak át, amiről számos esetben bebizonyosodott, hogy sok kiemelkedően problémás eszközt tartalmazott.

A magánnyugdíjpénztárak működésük néhány éve alatt a gondtalan nyugdíjas évekre előtakarékoskodó ügyfeleik pénzét olyan értékpapírokba fektették, mint például Görögország államkötvényei vagy az E-Star vállalat kötvényei. Miután a görög állam közel került a fizetéseképtelenséghez, 2012-ben a görög államkötvény adósságátstrukturálása miatt kényszerű kötvénycsere meghatározó veszteséget okozott a portfólió ezen részén. Az E-Star cég is csőd közeli helyzetbe került, melynek folyományaként a hitelezői megállapodtak a céggel az E-Star-kötvények részvényekre való cseréjében. Az alapnak mindezek következtében jelentős veszteséget kellett elkönyvelnie, amely azért következett be, mert eredetileg a magánnyugdíjpénztárak felelőtlenül fektették be a magán-nyugdíjpénztári befizetéseket.

(9.10)

Ezzel szemben az alap nem adta-vette az eszközöket a magánnyugdíjpénztárakhoz hasonlóan, hanem az átvett eszközöket törvényi előírás alapján, minél kedvezőbb feltételek mellett értékesítette, ezzel elkerülve, hogy az emberek pénzét a legapróbb kockázatnak is kitegye. Mindezt a magánnyugdíjpénztárak díjszabásához képest lényegesen olcsóbban végezte. Az alap működéséhez kapcsolódó költség 1,3 milliárd forint volt, s ennek több mint felét, 0,7 milliárd forintot a tranzakciós illeték megfizetése tette ki, ami számvitelileg ugyan költséget jelent az alap számára, e kiadások azonban az államháztartás bevételeit képezték, vagyis ténylegesen 0,6 milliárd forintot költött a működésére. Ez nagyságrendileg meg sem közelíti a magánnyugdíjpénztárak működési költségeit, ami 1998-2011 között összesítve 150 milliárd forintot tett ki. Ez azt jelenti, hogy míg az alap évente kevesebb mint 0,2 milliárd forintba került, addig a nyugdíjpénztárak ennek százszorosát, évente közel 17 milliárd forintot költöttek saját működésükre. Az akkori Pénzügyi Szervek Állami Felügyelete több vizsgálatban is megállapította, hogy a magánnyugdíjpénztárak gyakran dolgoztak más hasonló tevékenységet végző szervezetekkel - önkéntes nyugdíjpénztárak, befektetésialap-kezelők -, összehasonlítva meglehetősen magas és a tevékenység alapján nehezen indokolható tagi díjterhelés mellett. A PSZÁF több magánnyugdíjpénztárat is megbírságot emiatt.

Tisztelt Országgyűlés! Érdemes megvizsgálunk a magánnyugdíjpénztárak átlagos teljesítményét is.

A legkézenfekvőbb az állampapírpiazi hozamokkal történő összevetés. 1998 januárja és 2010 decembere között egy átlagos magyar munkavállaló, aki az adott évi KSH szerinti bruttó átlagkeresettel rendelkezik, ha a fenti időszakban végig valamelyik magánnyugdíjpénztár tagja volt, akkor közel 1,7 millió forintot fizetett be a magánpénztárakba. Ez az összeg a magán-nyugdíjpénztári átlaggal számolva 2010 végére átlagosan körülbelül 2,3 millió forintra gyarapodott. Ezzel szemben, ha ez az átlagos keresetű munkavállaló mindig államkötvényekbe fektette volna a havi magán-nyugdíjpénztári tagdíját, akkor az átlagos állampapírpiazi hozamokkal számolva a megtakarítás ma 2,5 millió forintot érne, azaz mintegy 200 ezer forinttal többet. A hozamot tekintve még nagyobb a különbség, 600 ezer forint helyett 800 ezer, vagyis több mint 30 százalék.

Tehát összességében elmondható, hogy befektetési, vagyonekezelési szempontból a pénztárak nem mondhatók hatékony befektetésnek, még az ország legkockázatmentesebb befektetésével, a magyar állampapírral is magasabb hozamot lehetett volna elérni. A befizetők jobban jártak volna egy egyszerű állampapírszámlával. Fennállásuk 13 éve alatt a szektor egésze mínusz 0,2 százalékos reálhozamot termelt a PSZÁF 2011. évi számítása szerint, így tehát aligha számíthattak volna gondtalan nyugdíjas évekre a pénztártagok, mintegy 3 millió ember.

Az alap portfóliójában lévő értékpapírok értékesítése, illetve az MNV Zrt. részére történt átadása 2013 végéig lezajlott. 2013 végétől az alap már csak számlapénzeszközökkel rendelkezett, a létrehozásakor megkívánt funkcióját az alap 2014-ben betöltötte. További érdemi adósságcsökkentést szolgáló eszközt ezt követően már nem kezelt, így fenntartása okafogyottá vált. 2015. január 31. napjával meg is szűnt az alap, ekkor a fennálló összes pénzeszköze, 119,7 millió forint átutalásra került a központi költségvetés részére.

Az alap működése során újra és újra a média figyelmének középpontjába került, általában negatív megvilágításban. Ilyenkor sokszor arra helyezték a hangsúlyt, hogy az alap kezdeti összes, közel 3 ezer milliárd forint értékű vagyona mára elfogyott. Ezek a számítások figyelmen kívül hagyják, hogy az alap által ez a pénz a törvényben deklarált céljaival összhangban került felhasználásra. Tehát közvetlen államadósság-csökkentés: 2017 milliárd forint, költségvetési befizetések: 459 milliárd forint, stratégiaiul fontos cégek értékpapírjainak átadása az államnak: 264 milliárd forint, reálhozam és tagi hozzájárulás kifizetése: 231 milliárd forint. Az adósságcsökkentés miatti kamatmegtakarítás 2011-2013 között 284 milliárd forint volt. Ezek mintegy 3254 milliárd forintot tesznek ki, tehát a pénz nemhogy eltűnt, hanem az állam működését, gazdálkodását segítette.

Köszönöm egyben megtisztelő figyelmüket, s kérem, hogy a beszámolót megvitatni és elfogadni szíveskedjenek. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Tisztelt Képviselőtársaim! Most megadom a szót Galambos Dénes úrnak, a Gazdasági bizottság előadójának, a határozati javaslatok előterjesztőjének.

DR. GALAMBOS DÉNES, a Gazdasági bizottság előadója, a napirendi pont előadója: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! A Gazdasági bizottság 2015. szeptember 28-án, hétfőn tárgyalta a Nyugdíjreform és Adósságcsökkentő Alap 2011-2015 közötti évekre vonatkozó beszámolóját. A magyar állam a Nyugdíjreform és Adósságcsökkentő Alapról és a szabad nyugdíjpénztár-választás lebonyolításával összefüggő egyes törvénymódosításokról szóló 2010. évi CLIV. törvényben biztosította állampolgárainak a lehetőséget, hogy visszatérhessenek az állami nyugdíjbiztosítási rendszerbe. A megállapodás részeként a visszatérni szándékozó tagok portfólióját a magánnyugdíjpénztárak áthelyezték az alapba, amelyet az adósságcsökkentésre fordított.

Itt szeretném hangsúlyozni, hogy a magánnyugdíj-befizetések nem magánmegtakarítások voltak, hanem kötelező befizetések, amelyek korábban közvetlenül az államkasszába érkeztek. Nem történt tehát más, mint hogy visszaállt az eredeti állapot a nyugdíjbefizetések tekintetében, és újra biztonságba helyeztük a nyugdíjakat.

A magánnyugdíjpénztáraktól átvett portfólió meglehetősen komplex volt, az ugyanis 14-féle devizában denominált, 32 ország piacáról származó több mint 400-féle eszközt foglalt magában, amelyek sok esetben kiemelkedően problémásak voltak, mint például a görög államkötvények. Miután a görög állam közel került a fizetéseképtelenséghez, 2012-ben a görög államkötvény-adósság átstrukturálása miatti kényszerű kötvénycsere meghatározó veszteséget okozott a portfólió ezen részén. Ebből is látszik, hogy mennyire felelőtlenül gazdálkodtak a magánnyugdíjpénztárak a rájuk bízott vagyonnal.

(9.20)

Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! A bizottság ülésén újra sikerült elosztatni azokat az ellenzéki vélekedéseket, miszerint a magán-nyugdíjpénztári befizetésekből származó 3000 milliárd forint mára elfogyott vagy eltűnt. Ez egész egyszerűen nem igaz, mivel a pénz nem tűnt el, hanem a törvényben deklarált célnak megfelelően közvetlenül és közvetetten az államadósság csökkentésére lett for-

dítva mintegy 2500 milliárd forint értékben. Az alap segítségével többek között Magyarország 2013 augusztusában visszafizette az utolsó fillért is az IMF-hitelből. Ez jelentős eredmény, ami hozzájárult a pénzügyi függetlenségünkhöz és stabilitásunkhoz. Továbbá a magán-nyugdíjpénztári tagok kamat- és reálhozamai is teljes mértékben kiegyenlítésre kerültek 231 milliárd forint értékben. A maradék mintegy 264 milliárd forint a stratégiaileg fontos cégek értékpapírjainak állam részére történő átadására lett fordítva.

A bizottság többsége egyetértett Balogh László helyettes államtitkár úrral abban, hogy a Nyugdíjreform és Adósságcsökkentő Alap történelmi munkát, feladatot kapott, amikor a második pillérben felhalmozott vagyon kezelésére kapott megbízást. Az alap a sokszor viharos nemzetközi pénzügyi viszonyok között körültekintéssel, kellő alapossággal a törvényben előírt feladatait ellátta, a kifizetéseket, például a magánpénztári tagoknak a reálhozam-kifizetéseket folyósította, és a pénztárakkal az elszámolást szabályszerűen, teljesen a törvényi előírásoknak megfelelően hajtotta végre.

Összességében megállapíthatjuk, hogy nemcsak a gazdasági, hanem a politikai ígéreteket is sikerült teljesítenünk. 2010 óta a magyar nyugdíjrendszert megvédtük, illetve a nyugdíjasoknak a forrást hosszú távon stabilan biztosítani tudjuk.

A fentiekre tekintettel a Gazdasági bizottság többsége 10 igen szavazattal, 1 nem ellenében a Nyugdíjreform és Adósságcsökkentő Alap beszámolóját és a csatolt határozati javaslatokat elfogadta, és elfogadásra javaslom a bizottság nevében a tisztelt Országgyűlésnek is. Köszönöm a figyelmüket. *(Taps a Fidesz soraiban.)*

ELNÖK: Most a vezérszónoki felszólalások következnek. Ennek keretében megadom a szót elsőként Becsó Zsoltnak, a Fidesz képviselőcsoportja vezérszónokának.

BECSÓ ZSOLT, a Fidesz képviselőcsoportja részéről: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Államtitkár Úr! Tisztelt Ház! A Nyugdíjreform és Adósságcsökkentő Alap beszámolója fekszenek előttünk a 2011-15. évekre vonatkozóan. Azért kerül sor most erre a vitára, és azért is célszerű ezeket a beszámolókat egyben tárgyalni, mert itt egy nagy ívű folyamatról van szó, a 2011 májusától 2015 januárjáig tartó időszakról. Emellett, mint tudjuk, időközben az alap betöltötte küldetését és megszűnt.

Mindjárt az elején szeretnék megemlékezni arról az eredményről, amit nem lehet eléggé hangsúlyozni, hogy 2013 augusztusában Magyarország visszafizette a még 2008-ban felvett IMF-hitelt. Egy olyan állami pénzalap esetében, amely az adósság-

csökkentésért felel, ezt a tényt mindenképp meg kell említenünk, és ezúttal is hálásak vagyunk azoknak a szervezeteknek, amelyek részt vállaltak ebben az erőfeszítésben.

Érdeemes emlékeztetnünk arra is, hogy ez az alap azt a nyugdíjvagyont kezelte, amely korábban a magánnyugdíjpénztárak kezelésében volt, ám korántsem volt biztonságban. Utólag is látszik, hogy helyes döntés volt ezt a vagyont túlnyomó részben államadósság-csökkentésre fordítani, kisebb részben pedig az egyéb kötelezettségeknek eleget tenni. Ezek a beszámolók is bizonyítékok arra, hogy ennek a hatalmas pénzüsszegnek az elköltése átláthatóan folyt.

De mi is vezetett az alap létrejöttéhez? 2010 októberében a kormány második akciótervének ismertetésekor jelentették be először, hogy a kabinetnek felül kell vizsgálnia a nyugdíjrendszer kiadási oldalát is. A miniszterelnök akkor azt mondta, nem lehet fenntartani, hogy az állam havonta 30 milliárdot költ a kettős, tehát egyszerre állami és magánnyugdíjrendszer miatt. Ekkor született meg az a döntés, hogy 2011. december 31-ig felfüggesztik ezeket a kifizetéseket, addig pedig kidolgozzák a törvényi feltételeit annak, hogyan lehet visszalépni a magán-pénztárakból az állami nyugdíjrendszerbe.

Két héttel később, 2010. október 25-én két, a magánnyugdíjpénztárakat érintő törvényt fogadott el a parlament. Az első 14 hónapra felfüggesztette a tagdíjak folyósítását azért, hogy a havi 30 milliárd forint az állami nyugdíjkasszában maradjon. A másik jogszabály megszüntette a kötelező magán-nyugdíjpénztári tagságot, és lehetőséget teremtett a visszalépésre az állami rendszerbe.

A 2010. november 29-én nyilvánosságra hozott újabb törvényjavaslat kimondta, hogy a magánnyugdíjpénztárakból visszalépők vagyona a Nyugdíjreform és Adósságcsökkentő Alap fogja egybegyűjteni, amit majd az Államadósság Kezelő Központ működtet. A törvényt december 13-án fogadta el az Országgyűlés, így véglegessé vált, hogy a magánnyugdíjrendszerben maradóknak 2011. január 31-ig nyilatkozhatnak maradási szándékukról. A törvény tehát létrehozta a Nyugdíjreform és Adósságcsökkentő Alapot, melynek vagyona az állami rendszerbe visszalépő magán-nyugdíjpénztári tagok portfóliója adta. A vagyont csak az államadósság csökkentésére, illetve költségvetési befizetésre volt fordítható. Az alap bevétele a vagyona tartozó eszközök értékesítéséből, illetve hozamából származott, ezek után sem adót, sem illetéket nem kellett fizetni.

Az alap kezelője az Államadósság Kezelő Központ Zrt. volt, az alap vagyona felett pedig a legfőbb döntéshozó szerv, az öttagú irányító testület rendelkezett, melynek elnökét és egy tagját az államháztartásért felelős miniszter, további egy-egy tagját a

nyugdíjpolitikáért felelős miniszter, valamint a kormányzati tevékenység összehangolásáért felelős miniszter jelölte ki. A testület tagja volt továbbá a Nyugdíjbiztosítási Alap kezeléséért felelős nyugdíjbiztosítási szerv vezetője.

2011. május 18-án a Nyugdíjreform és Adósságcsökkentő Alap öt tagból álló irányító testülete megtartotta alakuló ülését. Az alap május 31-én kezdte meg működését. Miután 2011 január végéig a magán-nyugdíjpénztári tagok 97 százaléka, mintegy 3 millió ember nem nyilatkozott, hogy a pénztárnál maradna, visszakért a társadalombiztosítási rendszerbe, a felhalmozott megtakarítások pedig az állam kezelésébe kerültek.

A Nyugdíjreform és Adósságcsökkentő Alap összesen 2946 milliárd forint értékű eszközt vett át a pénztáraktól 2011. június elején, főleg állampapírokat, befektetési jegyeket és részvényeket. Ebből automatikusan megsemmisült a pénztárak által vásárolt 1387 milliárd forint értékű állampapír, mivel ezek az állam tartozását testesítették meg. A maradék vagyomból júliusban visszautaltak 216 milliárd forint reálhozamot a pénztáraknak, amit azok kifizettek a kilépett tagoknak.

Ha a 2011-es létezése óta összegezzük, hogy az átvett majdnem 3000 milliárd forint mire is ment el, akkor elmondhatjuk, hogy nagyjából az eredeti célokat szolgálta. Akkor ugyanis a kormány nyilatkozatai alapján az átvett vagyomból csökkentik az államadósságot.

Ha az ÁKK oldalán található dokumentumok adatait összegezzük, kiderül, hogy 2036,8 milliárd forint, vagyis a teljes vagyont 69,2 százaléka ment adósságcsökkentésre, amiből 1354 milliárdot még 2011 júniusában fizettek ki. Ezt követően a legnagyobb egyszeri adósságcsökkentésre fordított összeg 2012 novemberében került kifizetésre 172,3 milliárdos értékben.

Az adósságcsökkentés mellett 233,2 milliárd forintot, vagyis a vagyont 7,9 százalékát a reálhozamok kifizetésére fordították, 201 milliárdot, 6,8 százalékot a Magyar Nemzeti Vagyonkezelőnek adott át az alap adósságcsökkentés céljából, végezetül, de nem utolsósorban még 2011 októberé és decembere között 528,8 milliárd forintot az alap befizetett a költségvetésbe is, amiből 70 milliárdot visszakapott.

Mindehhez hozzá kell még tenni egy dolgot, amit gyakran el szoktak felejteni, tudniillik azt, hogy amiatt, hogy 2011 és 2013 között az államadósságban a KESZ-egyenleg javulni tudott, és ennek kamatbevétel-hatása is volt, a kimutatható kamatbevétel hatást eredményezett 283 milliárd forint értékben, ezért a 230 milliárd forintos nettó eredmény a 2011 és 2015. január közötti működésben kimutatható.

Tisztelt Képviselőtársaim! Ha megengedik, most röviden felidézném a tulajdonképpeni politikai okot,

a magánnyugdíjpénztár-befizetések átcsatornázását és az e mögött a döntés mögött húzódozó motivációkat.

(9.30)

A kormány 2011-ben alakította át a nyugdíjrendszert, megszüntetve a magán-nyugdíjpénztári rendszert, amely gyakorlatilag felelőtlenül bánt az emberek nyugdíjbefizetésének egy részével. Ez látszott a botrányosan alacsony reálhozamokból is abban az időszakban. Ma már talán senki sem vitatja, hogy az állami nyugdíjrendszerrel mindenki sokkal jobban jár, mert biztos lehet benne, hogy fog állami nyugdíjat kapni, és nem a piaci machinációktól függ majd majdani nyugdíjának értéke.

Az átalakításra ezen kívül azért is szükség volt, mert körülbelül 800 milliárd forintot tett ki a nyugdíjkassza akkori hiánya, ez pedig veszélyeztette a mostani nyugdíjak kifizetését. Ne felejtsük el, hogy a Nyugdíjbiztosítási Alapból ugyanakkor nemcsak az öregségi nyugdíjakat, hanem a korhatár feletti és korhatár alatti rokkantsági járadékot is fizetni kellett, ami több mint 200 milliárd forinttal növelte a nyugdíjkassza akkori hiányát. Nem volt véletlen tehát, hogy a pazarló és sok esetben jogtalan korhatár előtti nyugdíjak, valamint a visszaélésekre lehetőséget adó rokkantnyugdíjak rendszerét átalakította a kormány.

Az átvitt vagyon, a befizetések, járulékok mértékének megfelelően növelte az állami pillérből származó nyugdíjvárományt. A korábbi szisztéma szerint a vegyes rendszer tagjai a tisztán állami rendszerben lévők nyugdíjának háromnegyedét kapták volna az állami pillérből, a maradékot a magánpillérből. A magánpillér a járulékok negyedével gazdálkodott, tehát a befektetések sikerességétől függően az innen származó rész lehetett volna a hiányzó egynegyed, annál több vagy akár kevesebb. Az arány természetesen attól is függ, hogy közben az állami rész hogyan változik.

A nyugdíjreform során az állami nyugdíjrendszerből 25 százalék lett átirányítva magánkezelésbe, de sajnálatos módon a különböző európai uniós és költségvetési szabályok az állami nyugellátást kiegészíteni hivatott elszámolásokat nem engedték beszámítani, pontosabban ezek adósságnövelő tényezőként szerepeltek. Az is fontos elem, hogy a Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyeletének kimutatása szerint 13 év alatt ezeknek a pénztáraknak az átlagos teljesítménye, átlagos reálhozama mínusz 0,2 százalék volt. Ha nincs ez a pénz, ami eddig felhalmozódott a magánpénztáraknál a második pillérben, akkor 2010 végén nem 80 százalék lett volna a GDP-arányos államadósság, hanem csak 71 százalék.

Tisztelt Ház! Összességében elmondhatjuk, és ebben osztom Balogh László államtitkár úr vélemé-

nyét, a Nyugdíjreform Alap történelmi feladatot hajtott végre, amikor a második pillérben felhalmozott vagyon kezelésére kapott megbízást teljesítette. Ezt a soha nem látott mérvű feladatot az adott, sokszor változó nemzetközi pénzügyi körülmények között megítélésem szerint nagyon precízen, nagyon alaposan, körültekintően hajtotta végre. A végén megmaradt 232 milliárd forintnyi vagyont pedig a törvény előírásainak megfelelően a Nemzeti Vagyonkezelőnek adta át. Összességében tehát pozitív eredményt tudott felmutatni.

Kérem, a vitában fontolják meg a fenti szempontokat. Köszönöm, hogy meghallgattak. *(Szórványos taps a kormánypárti padosorokban.)*

ELNÖK: Tisztelt Képviselőtársaim! Az MSZP képviselőcsoportja jelezte, hogy két felszólaló ismereti a frakció álláspontját. Ennek keretében megadom a szót elsőként Tóbiás Józsefnek, aki a pulpitusról mondja el a vezérszónoki felszólalást.

TÓBIÁS JÓZSEF, az MSZP képviselőcsoportja részéről: Elnök Úr! Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Magyarországon az elmúlt évtizedekben egyvalamiben mindig közös állásponton voltak a politikai pártok, az pedig nem más, mint garantálni az időskori létbiztonságot, a tisztességes megélhetést biztosító nyugdíjrendszert fenntarthatóvá tenni. Ezt az elvet rúgta fel 2010-ben a hatalomra került Orbán-kormány. Álságos az a Fidesz-magatartás, amikor a társadalom felé a nemzeti együttműködés rendszeréről akar beszélni, miközben már pontosan tudták, ők nem beszélni akarnak és nem együttműködni akarnak a társadalommal.

Ezt tapasztalhatta meg elsősorban az a 3,2 milliós ember, akitől önök elvették a magánnyugdíjcélú megtakarításaikat. A tervüket pedig félrevezetések sorozatával vitték véghez. Viszonylag keveset beszélnek a magánnyugdíjpénztárak bedöntésével kapcsolatos döntésük körülményeiről. Persze, hallhattuk, hogy a nemzetközi helyzet, a nemzetközi gazdasági körülmények, az Európai Unió, hallhattuk azt, hogy gonosz, tőzsdéző pénztárak, biztonságot adó állami nyugdíjak között kell választani. Ma már pontosan tudjuk, hogy mi az igazság.

Önök megpróbálták elérni az Európai Unió intézményeinél, hogy a költségvetési hiányba és az államadósságba ne kelljen beleszámítani a pénztáraknak átutalt államháztartási összeget. Magyarország gazdasági és pénzügyi helyzete a valóságban semmivel nem javult volna, de önöknek a statisztika kozmetikázása is elegendő lett volna ahhoz, hogy az egyedüli esélyük arra, hogy a választási kampányban vállalt, lényegében egyetlen konkrét választási ígéretüket, az egykulcsos szja-t meg tudják valósítani. De tegyük föl a kérdést, mi lett volna, ha az Európai

Unió jóváhagyja az önkormányzatok miniszterelnökének, Orbán Viktornak és Matolcsy Györgynek a kérését. Valószínűleg akkor ma nem kellene itt azon vitatkozni, hogy vannak-e gonosz tőzsdéző pénztárak, megmentőként kell-e fellépnie a kormánynak, hiszen ez már mind rendezett lett volna.

De mivel az Európai Unió nem járult hozzá az önkormányzatok kéréséhez, más módszert választottak. Félrevezették az embereket, amikor a nyugdíjak biztonságba helyezéséről beszélve önkormányzatok az emberek védelmét helyezték elsősorban az ügy valódi kérdésévé. Közben van egy valódi igazság. Önkormányzatok 3 ezer milliárd forintba volt szükségük. Önkormányzatok ezt a cél vezette, amikor a törvényeket benyújtották. A törvényjavaslat parlamenti tárgyalásakor a kormány képviselője meg is fogalmazta ezt. A kormánynak nem áll érdekében a jelenlegi nyugdíjrendszer fenntartása. Itt mondták föl az elmúlt negyedszázad politikai és társadalmi konszenzusát. Hogy minden körülmények között egy fenntartható, kiszámítható és a nyugdíjaskor elérését követően létbiztonságot adó nyugdíjrendszert tartsanak fenn.

1998-ban született meg a döntés, ami nem volt könnyű az akkori körülmények között. Akkor volt az a helyzet, hogy Magyarországon a nyugdíjrendszeren változtatni kellett, mert látszott, hogy nem lesz fenntartható. Az Országgyűlés létrehozta azt a hárompilléres rendszert, abban bízva, hogy szilárd lábakon áll, hosszú távon is fenntartható finanszírozási modellt fog megteremteni. Ennek köszönhetően 13 évig gyűjtötték egyéni, nevesített számlán az emberek a megtakarításaikat. És szolidárisak voltak az állami nyugdíjrendszerben lévőkkel. Tizenhárom éven keresztül hozott az ország áldozatot azért, hogy majd élvezhesse ennek a modellnek az előnyeit. Majd alig néhány évvel a rendszer indulása előtt önkormányzatok felszámolták az egészet. Ezzel 13 év munkáját semmisítették meg.

Önkormányzatok azt mondták, hogy elhibázott volt a '98-as átalakítás. Én azt mondom, az önkormányzatok azon lépése volt a valódi hiba, hogy pont az előtt számolták föl a rendszert, mielőtt az első kifizetések megkezdődhettek volna. A hárompilléres rendszer első éveiben, amikor az első Orbán-kormány volt hatalmon, kitarítottak a modell mellett. Igaz, valamelyest már akkor is módosítottak rajta, de a lényegét tekintve az egészet hagyták működni. Akkor most milyen alapon nevezi bárki az Országgyűlés korábbi döntését elhibázottnak a saját felelősségének hangoztatása nélkül?

A kormány előterjesztése nyomán önkormányzatok többségében támogató szavazataikkal 2010 decemberében elfogadták a magánnyugdíjpénztárak által kezelt vagyoni leépítését. Önkormányzatok nem lehetőséget, hanem ultimátumot adtak. Ultimátumot küldtek 3 millió embernek: ha ellentmondtok nekünk, akkor kiiratkoztok az állami nyugdíjrendszerből. Ez egy törté-

nelmi pillanat volt, tisztelt képviselőtársaim, ugyanis negyedszázada nem volt olyan kormány, amely törvényi erővel konkrétan megszarolt volna 3 millió embert, olyan választás elé állítva, ahol nincs egyéni döntése. Vagy alkalmazkodik, vagy elveszíti mindent. A jövőjét veszíti el.

Az Orbán-kormány alatt ezt is megélhettük persze, és ugyan ez a kezdet volt, azóta többször kellett még ilyet megélni. Ehhez képest Selmeczi Gabriella akkori nyugdíjvédelmi miniszterelnöki megbízott elképesztő sikerekről beszélt, mert az emberek 96 százaléka nem mert ellentmondani a kormánynak. Sajátos, hogy önkormányzatoknál ez számít sikernek. De nem mehetünk el szó nélkül a Fidesz egy másik hazugsága, az egyéni számlák ügye mellett sem. 2010 decemberében a parlament elfogadta a kötelező magánnyugdíjpénztári tagok védelméről szóló politikai nyilatkozatot. Máig nem értem, hogy önkormányzatok, amikor tudják, hogy nincs megoldás, akkor állandóan egy politikai nyilatkozatot rohannak elfogadni. Nem törvényt nyújtottak be, hogy hogyan kívánják megoldani azt az ígéretüket, amely így hangzott a nyilatkozatban: garantálni kell az egyéni számlavezetés intézményét az állami nyugdíjrendszerbe átlépő, korábbi kötelező magánnyugdíjpénztári tagoknak, ezzel nem csupán sugallva, de megígérve azt is, hogy a jövőben egyéni számlákon írják jóvá a befizetők nyugdíjjárulékát.

(9.40)

Csendben jegyzem meg, ha valaki megnézi azoknak a parlamenti vitáknak a jegyzőkönyveit, akkor pontosan olvashatja az ellenzék részéről, hogy már akkor tudtuk, hogy nem lehetséges, hiszen olyan nyugdíjrendszer, amely nem egységes normatív szabályokon alapul, hanem valakiknek kizárólagosan ad egyéni számla-lehetőséget, míg a többségét bent tartja az állami felosztó-kirovóban, hát az önmagában is egy bornírt ötletnek tűnt.

De ezzel önmagában még nem jutottunk a végére, hiszen 2010 decemberében szintén a nyugdíjügyi megbízott, Selmeczi Gabriella, azt mondta: „A tervek szerint másfél éven belül minden járulékfizetőnek egyéni számlája lesz.” 2011: „Jövő év tavaszával létrejöhöz az egyéni számla” - mondta Rogán Antal. „Bármely nyugdíjrendszer korrekt működésének alapja a pontos nyilvántartási rendszer, ennek megteremtésén dolgozunk” - mondta Balog Zoltán miniszter úr 2012-ben. Még 2013-ban is, tehát két évvel ezelőtt is Rogán Antal váltig állította, hogy 2013-ban jóváírják a korábbi nyugdíjpénztári befizetéseket is. Ha csak ennyit tudtunk összehozni, akkor abból egy tanulság van: önkormányzatok félrevezették az embereket. Nem mondott igazat Selmeczi Gabriella miniszterelnöki megbízott, nem mondott igazat Balog Zoltán, és

hazudott Rogán Antal, az önök frissen megválasztott propagandaügyi minisztere is.

A valóság ezzel szemben az, hogy az elmúlt öt év során nem valósult meg ezzel kapcsolatban egyik ígéretük sem. Ellenben 3000 milliárd forintot sikerült elkölteniük mind az utolsó fillérig, igaz, korántsem botránytól mentesen. Még mielőtt nagy dicséretnek adnánk hangot az adósságkezelő alap irányító testülete vonatkozásában, szeretném mondani, hogy sokkal hamarabb kezdte meg a működését, mint az öt létrehozó kormányrendelet - csak ennyit a jogállamiságról.

A másik, hogy maga a testület 2011. május 18-án felhatalmazta az ÁKK Zrt. vezérigazgatóját egy részletes értékesítési stratégia kidolgozására. De ennek megvalósítására és elfogadására csak október végén került sor. Mindez azt jelenti, hogy öt hónapon keresztül stratégia nélkül, minden koncepció nélkül önök 450 milliárd forintnyi vagyont költöttek el. Az alap hiába kívánta 2011 májusa óta egy kockázatkezelési szolgáltatást végző menedzsment kialakítását igénybe venni vagy szolgáltatását igénybe venni, ezt csak augusztus végétől tudta megtenni, szakértői segítség nélkül maradt a politikai döntéshozatal, amelynek végén újabb 400 milliárd forint állampáron kívüli vagyont sikerült elkölteni.

Ezen szabálytalanságon kívül azon érdemes lenne elgondolkodnunk, tisztelt képviselőtársaim - de már ezen sem vagyok meglepődve -, hogy az önök kinevezési gyakorlatai és az olcsóbb állam elve mögött valójában az húzódik meg, hogy az alap irányító testületének elnöki tisztségét öt hónapon keresztül összeférhetetlen módon töltötte be Nátrán Roland, aki a Matolcsy-féle Nemzetgazdasági Minisztérium helyettes államtitkára is volt, valószínűleg ezen munkája eredményeképpen nevezték ki párhuzamosan az Eximbank vezérigazgatójává is. A nyilvánvalóan törvénybe ütköző álláshalmozás következmények nélkül maradhatott, miközben ez alatt az öt hónap alatt újabb százmilliárdokat értékesítettek. Az is alapos vizsgálatot érdemelne, hogy pályázatás nélkül hogyan tudták kiválasztani épp az Unicredit Bankot a több mint 500 milliárd forintos külföldi értékpapír kezelésére.

Tisztelt Képviselőtársaim! Pontosan látjuk, hogy önök nem csupán hazudtak az embereknek, nem csupán ultimátumot adtak a pénztári tagoknak, de sorozatos botrányokkal és szabálytalanságokkal költötték el az állampolgárok elmúlt 13 évi megtakarítását. Érdemes megnéznünk, hogy utólag védhető-e a döntésük. Becsó Zsolt, a Fidesz vezérszónoka az imént éppen erről tett tanúbizonyságot, hogy megvédje a kormányzat döntését. A kormányzati nyilatkozatok szerint az alap létrehozása, a magánnyugdíjpénztári tagok nyugdíjának megvédése, az egyéni nyugdíjszámlák bevezetése, az államadósság

csökkentése, mindezek a célok hogyan teljesültek? Mint látjuk, a korábbi ígéreteit a kormány a mai napig nem teljesítette, tehát erre igazándiból már szót nem kell fecsérelnünk, hiszen önök sem tudják megvédeni ehelyütt sem.

Viszont, hogy a harmadik eleméről, az államadósságról is ejtsünk néhány szót. A GDP-arányos bruttó államadósság mértéke 2015. október 2-ai adatok szerint már 25 000 milliárd forint fölé emelkedett, ami az idei évre várható GDP 75,6 százalékának megfelelő mérték. Hát ennyit a számokról.

Összegezve, nincs semmilyen gazdasági csoda. A költségvetési hiány csupán azért lett alacsonyabb, mert már nem kell a pénztáraknak utalt tagdíjat is a nyugdíjasszába pótolni, mert önök a nyugdíj ellátórendszeréből kivettek tízezreket, százazreket azért, akiknek nem teremtették meg a nyugdíjjogosultságát vagy elvették tőle, a költségvetési lyukakat betöltötték, az ígérekhez képest korántsem fordították az egész adósságcsökkentésre.

Fel kell tenni tehát a kérdést, érdemes volt-e bedönteni a magánnyugdíjpénztárakat. A fideszes állítások szerint igen, mert eltözsdezték az emberek megtakarításait. Érdekes, tisztelt képviselőtársaim, ha így lenne, akkor mégis miből volt reálhozam, amit kifizettek az embereknek? Azzal már nincs baj, csak akkor, ha a kormány akarja eltözsdezni a pénzeket?

Valójában nem lett jobb, de sokkal rosszabb lett a helyzet. 2011-ben az átvett vagyont tekintetében a Fidesz-kormány egy éve alatt mínusz 10 százalékos veszteséget halmoztak fel, ami százmilliárdos veszteséget jelent; ismétlem: százmilliárdosat. Ezzel az állam messze alulmúlta a magánnyugdíjpénztárak teljesítményét. 2012-ben a talpon maradt nyolc pénztár kivétel nélkül komoly hozamot produkált. Sőt, a pénztárak jócskán túlteljesítették az 5 százalékos inflációt és a bankok hozamát is. Többségük bőven 15 százalék feletti eredményt ért el. Ezzel szemben az állam csupán a gyorsan fogyó vagyont és a botrányokat tudta produkálni.

Tisztelt Országgyűlés! Végeredményben a kormánynak jelentős mértékben sikerült meggyengítenie a nyugdíjrendszert. Ha ez történelmi léptékű tény, akkor erre annyira nem lennének büszke. 3000 milliárd forint jelen pillanatban hiányzik a jövőből. Ezt a pénzt az államháztartásnak kell kigazdálkodnia, nem évtizedek múlva, hanem már néhány éven belül.

A Magyar Szocialista Párt elutasítja ezt a felelőtlen, átgondolatlan politikát, ami hárommillió ember időskori biztonságát tette kockára, saját politikai, napi szinten mért érdekeiért, a Nyugdíjreform Alap beszámolója pedig pontosan azt támasztja alá, hogy számunkra ez a szavazás, ez a döntés semmilyen formájában nem elfogadható. Nem tudunk azonosulni azzal, hogy ugyan elvenni már megtanultak, de

adni, a jövőt legalább a nyugdíjrendszerben biztonságossá tenni, az az önök törvényjavaslatában nem jelent meg az elmúlt években, és önök ma elfelejtettek emlékezni.

De ne felejtsek el, hárommillió ember pontosan emlékszik, hogy mit tettek az ő jövőjükkel az önök törvényei! Köszönöm. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Megadom a szót Korózs Lajos képviselő úrnak, a következő vezérszónoknak.

KORÓZS LAJOS, az MSZP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen. Tisztelt Ház! A kormányzati nyilatkozatok szerint szeretnék nyomatékot adni ennek a három mondatnak. Az alap létrehozásának célja a kötelező magán-nyugdíjpénztári tagok nyugdíjának megvédése, egyéni nyugdíjszámlák bevezetése, illetve a kormány államadósság-csökkentési céljainak elősegítése volt. Mind a három megállapításnak borzasztó nagy a jelentősége.

Az előbbi ígéreteit a kormány véleményem szerint a mai napig nem teljesítette, utóbbi célok teljesítése pedig nem sikerült a kormánynak. Ahogy Tóbiás képviselőtársam utalt rá, a GDP-arányos bruttó államadósság mértéke október 2-án 25 167,6 milliárd forintra nőtt, és ez a magyar GDP 75,6 százalékának megfelelő mérték, és ez a Magyar Nemzeti Bank legfrissebb adata.

Nézzük a Nyugdíjreform és Adósságsökkentő Alap működésének az államadósság alakulására gyakorolt hatásait! A 2010-ben meghozott törvény alapján az alap átvette a társadalombiztosítási nyugdíjrendszerbe visszalépett magán-nyugdíjpénztári tag természetes személyek portfólióját képező eszközöket, vagyont, amelynek bekerülési értéke 2011. május 31-én 2945,3 milliárd forint. Ez az összeg a bruttó hazai termék mintegy 10 százalékának megfelelő összeg, és 2011 végére ebből már csak 684,3 milliárd forintnyi, 2012 végére 316 milliárd forintnyi vagyonnal gazdálkodott az alap.

(9.50)

Az alap 2013 végére gyakorlatilag elköltötte a rábízott vagyont. Az ÁKK Zrt. honlapján elérhető információk szerint az alap 2011 óta összesen 2034,9 milliárd forintnyi - azaz a GDP 6,7 százalékát kitevő - vagyont fordított az államadósság csökkentésére, 459 milliárd forintot fizetett be a központi költségvetésbe, illetve az elkülönített állami pénzalapokba, valamint 233,2 milliárd forint reálhozamot fizetett ki, ahogy erre is utalt képviselőtársam az előbbieken. Figyelemre méltó, hogy az alap a vagyonába bekerült értékpapírokat a bekerülési értékhez képest 2011-ben 18,4 milliárd forintos veszteséggel, '13-ban pedig 40,17 milliárd forintos veszteséggel értékesítette,

és csak egyetlenegy évben, 2012-ben sikerült nekik mintegy 5,8 milliárd forintos többletet elérni az értékpapírok eladása kapcsán.

Nem kívánom megismételni azokat a GDP-adatokat, amelyeket Tóbiás képviselőtársam elmondott, de nyilvánvalóan látszik és meg is állapítható, hogy az alap segítségével a kormány úgy költötte el közel 3 millió ember időskorára félretett, a GDP közel 10 százalékát kitevő, mintegy 3000 milliárd forintnyi nyugdíjcélú megtakarítását, hogy abból az államadósság érdemben nem csökkent, nem került fenntartható pályára, ugyanakkor a társadalombiztosítási rendszerbe visszalépett tagok megtakarításai sincsenek meg.

Plusz az egyéni nyugdíjszámlákra vonatkozó ígéretetek sem teljesültek, erre is szeretnék nyomatékosan visszatérni. A kezdetben szóban és politikai nyilatkozatokban, valamint kormányhatározatban - írásban is megjelent - beígért egyéni számla eleve hazugság volt, hiszen a mai nyugdíjrendszerben a nyugdíjjogosultság nem kötődik semmilyen számlához; ez egy olyan felosztó-kirovó rendszer, ahol az aktívak befizetéséből fizetjük a következő hónapban a jogosultak járadékát. Egy több évtizede létező, folyamatosan korszerűsödő nyilvántartási rendszer van, amely alapján kezelik példának okáért, mondjuk, a szolgálati időket. Az látszik, hogy milliárdokat költenek el az úgynevezett egyéni számla bevezetésére az informatikai fejlesztésekben, de ennek nyoma nincs sehol, csak a pénzt költenek el. Mellesleg megjegyzem: a legfrissebb adatok szerint a nyugdíjrendszerből mintegy 869 milliárd forintot vont ki ötéves regnálása alatt az Orbán-kormány.

Ahogy említettem, a 2011-ben rögzített rendelkezések is hazugok voltak, amelyek azt a látszatot keltették, hogy létrejön egy úgynevezett társadalombiztosítási egyéni számla, amelyen vezetnek majd a befizetéseket, köztük a korábbi magán-nyugdíjpénztári tagdíjakat is, mivel akkor már tudták, hogy a befolyó összegeket nem a nyugdíjrendszer számára teszik félre. Egyszerűen el akarták költeni ezt a pénzt.

Tisztelt Ház! A továbbiakban a szabályozási hiányosságokkal, a működéssel kapcsolatos mulasztásokkal kívánok foglalkozni, és a letétkezeléssel kapcsolatosan is észrevételeket szeretnék tenni. Nézzük a szabályozási hiányosságokat! Az alap létrehozásáról szóló törvény hatálybalépése, az alap 2010. december 22-ei létrehozatala és az alap tevékenységére vonatkozó részletes szabályokat hordozó Nyugdíjreform és Adósságsökkentő Alapról és a szabad nyugdíjpénztár-választás lebonyolításával összefüggő egyes törvények módosításáról szóló 2011. évi CLIV. törvény végrehajtásáról szóló 7/2011-es kormányrendelet megalkotása között több mint öt hónap telt el. Az alap irányító testülete ugyanakkor a tevékeny-

ségét szabályozó végrehajtási rendelet nélkül is megkezdte működését 2011. május 18-án. És ezért nem vették a fejét senkinek? Senkinek nem vették a fejét ezért a hanyagságért, ezért a trehányaságért?!

Második megjegyzésem: a 2010. december 22. és '11. május 31. közötti időszakban lett volna ideje felkészülni mind az alap irányító testületének, mind az ÁKK Zrt.-nek az átveendő 3000 milliárd forintos vagyron kezelésére. Az alap irányító testülete már 2011. május 18-án hatalmazta fel az ÁKK Zrt. vezérigazgatóját egy részletes értékesítési stratégia kidolgozására, de ennek megvalósítására és elfogadására csak 2011. október 6-án került sor. Mindez azt jelenti, hogy az alapnak 2011. október 6-áig nem volt elfogadott értékesítési stratégiája.

Az alap irányító testülete ugyanakkor a május 31-e óta eltelt időszakban az állampapírok visszaadásán kívül mintegy 450 milliárd forintnyi egyéb eszköz is értékesített. Az értékpapírok értékesítésén elért veszteség - ahogy említettem a bevezetőmben - 2011-ben 18,4 milliárd forint volt, és ezért sem vették a fejét senkinek. Az ÁKK Zrt.-nek 2011. október végéig nem volt az alapra vonatkozó ügyviteli szabályzata, és ezért sem volt felelős senki az égvilágon.

De nézzük a működéssel kapcsolatos mulasztásokat! Újra és újra el fogjuk mondani: az alap csak 2011. május 31-én kötött szerződést az ÁKK Zrt.-vel az alap tulajdonába került pénzügyi eszközök kezelésére és értékesítésére és egyéb kapcsolódó szolgáltatások nyújtására vonatkozóan, ugyanakkor erre a korábbi öt hónapban bőven lett volna idejük. És ezért sem felelt senki az égvilágon.

Második megjegyzésem: az alap 2011. május 18-án felhatalmazta az ÁKK Zrt. vezérigazgatóját a portfólió likvidálására és védelmi pozíciók kiépítésére, az ÁKK Zrt. oldalán eljáró kockázatkezelési szolgáltatást végző szereplő kiválasztására, de a szerződés megkötésére csak három hónappal később, a tulajdonába került eszközök értékesítésének megkezdését követően, 2011. augusztus 18-án került sor. Az alap tehát a kockázatkezelési szolgáltatást végző szereplő szolgáltatásait 2011. augusztus végétől tudta csak igénybe venni. Megjegyzendő, hogy 2011 augusztusának végére az alap 400 milliárd forintnyi, állampapírokon kívüli eszközt értékesített. Felelősök természetesen nincsenek.

A külföldi értékpapírok letétkezelői tevékenységéről szóló szerződés előkészítésével kapcsolatos észrevételem: az alap 2011. évi tevékenységéről szóló beszámoló szerint 511,9 milliárd forint értékű külföldi értékpapírokkal kapcsolatos letétkezelői szolgáltatás nyújtására meghívásos pályázat lebonyolítása után az alap az Unicredit Bank Zrt.-t bízta meg. A rendelkezésre bocsátott adatok szerint az alap irányító testülete első ülését '11. május 18-án tartotta, míg az ajánlatkérés érdekében a zrt. 2011. május 10-én

már eljárt úgy, hogy ajánlattétel érdekében kizárólag az Unicredit Bank Zrt.-t kereste meg. Hirtelen nagyon jóban lettek Patai Mihállyal - mi történt?

Az alap irányító testületének 6/2011. számú határozata ezzel kapcsolatban az alábbi szövegeket rögzíti, és ezt szeretném szó szerint itt felolvasni néhány mondat erejéig, azért, hogy a történelmi hűség kedvéért elmondjam, hogy maradjon meg az utókor számára: „Az irányító testület előzetesen tudomásul veszi, hogy az ÁKK Zrt. a külföldön kibocsátott értékpapírok letétkezelésével, ehhez kapcsolódó pénzforgalmi számlavezetéssel és devizakonverziós szolgáltatások ellátásával kapcsolatos beszerzési eljárása eredményeként az Unicredit Zrt.-t választja ki nyertes ajánlattevőként, jóváhagyja továbbá, hogy az ÁKK Zrt. az alap számára nyújtandó egyes szolgáltatások teljesítése érdekében szerződést kössön az Unicredit Zrt.-vel az ajánlati kiírásban meghatározott feladatok ellátására.” Gyönyörű mondat!

Tisztelt Ház! Úgy látszik, az ÁKK eljárását mint kész tényt tehát az alap utólagosan vette tudomásul. Az ÁKK Zrt.-t előre nem bízhatta meg az alap irányító testülete, hiszen még hivatalosan össze sem ült az ajánlatkérés időpontjában. Gyalázat, ami itt történt!

Tisztelt Ház! Az MSZP a határozati javaslatok elfogadását nem támogatja. Nem támogatjuk, mert elfogadhatatlan, hogy szakmaiatlan, felületes és dilettáns beszámolókkal hagyja jóvá az Országgyűlés 3,2 millió ember 3000 milliárd forintos megtakarításának lenyúlását. Az MSZP a határozati javaslatot nem támogatja, mert egy szóval sem tér ki a kifejtett 2011-es és '12-es években tapasztalt botrányokra, ellentmondásokra és súlyos szabálytalanságokra. Ezeket az MSZP-frakció módosító javaslattal kívánja beemlíteni a határozati javaslatba, amelynek során tisztázást vár az Állami Számvevőszéktől a megfogalmazott felvetésekre, egyben javasolja, hogy a vizsgálat lezárásáig az Országgyűlés ne döntsön a javaslatok elfogadásáról.

És egy dologról ne feledkezzenek meg: hiányzik 3000 milliárd forint a jövőből. Köszönöm szépen, elnök úr. *(Taps az MSZP padsoraiban.)*

ELNÖK: Tisztelt Képviselőtársaim! Jelzem, hogy a KDNP és az LMP képviselőcsoportja nincs jelen, így ők nem szólnak hozzá a vitához érthető módon. Volner János képviselő úr pedig jelezte, hogy majd később kíván hozzászólni a vitához, így ennek köszönhetően megadom a szót Heringes Anita képviselő asszonynak.

(10.00)

HERINGES ANITA (MSZP): Nagyon szépen köszönöm. Azért gondoltam, hogy mindenképpen szólok, hiszen azt a korosztályt képviselem, akinek a

jövőjét tapsolta el ez a kormány. Azt a korosztályt képviselem, aki már kötelezően belépett a magánnyugdíjpénztárba, és munkája kezdete óta fizette a magánnyugdíjpénztári tagságát. Ahhoz a korosztályhoz tartozom, akik közül nagyon sokuknál ez is benne volt abban, hogy elhagyták az országot, mert azt mondták, hogy ha így el lehet venni az én nyugdíjamat, így el lehet tapsolni az én pénzemet, akkor én nem akarok ebben az országban élni.

Uraim, nagyon egyszerű a képlet, amit önök csinálnak. Őszintén megvallva, miután engem a nagyszüleim sváb katolikus lánynak neveltek, sokat jártam templomba, én nem értem, hogy keresztény, konzervatív emberként önök ezt hogy tudják megcsinálni. Önök úgy tapsolták el ezt a 3 ezer milliárdot, olyan mérhetetlen felelőtlenséggel, ahogy azok a fiatal, jómódú urak szokták, akik hirtelen meggazdagodnak, és „majd lesz utánam valami”. Egy látszik, hogy azt gondolták, hogy most valahogy csökkenteni kell az államháztartási hiányt, hiszen akkor majd megkapjuk a jó kis uniós pénzeket, amelyeket majd a haverjaik eltapsolhatnak. Tényleg erről szól, uraim! 3 ezer milliárd forint 10 százaléka a bruttó GDP-nek. Ez rengeteg pénz, uraim! És önök ezt tényleg úgy tapsolták el, hogy ma nem látszik belőle semmi. Nemhogy nem csökkent az államadósság, nemhogy nem látszik, hogy hova ment el ez a pénz, hanem tényleg, amikor így az ember az ablakon szórja ki a pénzt, önök nagyjából ezt tették a magánnyugdíjpénztári tagok befizetéseivel. És a legeslegdurvább, hogy mindezt úgy tették meg, hogy az embereket megfélemlítették és zsarolták. Mert ki kell mondanunk, hogy azokat az embereket, akik döntés előtt álltak, hogy most akkor átlépnek vagy nem lépnek át, önök megfélemlítették és zsarolták. Sokáig azt terjesztették, hogy aki nem lép vissza a nyugdíjpénztárba, az nem kap majd nyugdíjat, és álltak az idősebb úriemberek, középkorú úriemberek és hölgyek, és azt mondták, hogy úristen, hát akkor vissza kell lépni.

A másik dolog. Milyen dolog már az, hogy nekem kell majd bemenni nyilatkozni arról, hogy én valahol maradni akarok? Szerintem fordítva ülnek a lovon, uraim! Ez nem normális dolog, hogy arról kell nyilatkoznom, hogy valahol, ahol én vagyok, ott maradni szeretnék! S miután megfélemlítették ezeket az embereket, és zsarolták azzal, hogy nem lesz nyugdíjuk, így az emberek nagy része, igen, úgy döntött, hogy megy vissza az államiba, mert nem látta biztosítva, hiszen önök olyan mondatokat mondtak, hogy nem érezhette magát biztonságban, nem érezhette azt, hogy az ő nyugdíjából lesz valami. És most azt látjuk, hogy eltapsolták? 3 ezer milliárd forintot? Tényleg a jövőnket?

Történelmi lehetőségnek nevezte a Fidesz vezérőszónoka ezt a megoldási javaslatukat. Uraim, ez nem történelmi lehetőség, hanem történelmi bűn, amit

önök elkövettek a magánnyugdíjpénztárral. Ezek a beszámolók sem szakmailag, sem sehogyan nem állják meg a helyüket. Nem hiába vagyunk itt csütörtökön, ha körülnézünk, épphogy pár képviselővel, hátha el lehet sunnyogni ezt a témát, hátha megtörténhet ennek a beszámolóknak az elfogadása, hátha megtörténhet ez a vita úgy, hogy az emberek nagy része ne vegye észre. Arra leszek kíváncsi, hogy ma milyen új hírt fognak bedobni egyébként a sajtóban, hogy ráfedjenek erre a témára. Mert önök tényleg ezt csinálják, hogy amikor igazán pofátlan dolgokat kell elsunnyogni, akkor jön valami olyan hír, hogy az emberek ne vegyék észre, hogy önök mit csináltak, és azt gondolják, hogy majd húsz év múlva, meg tíz év múlva, amikor igazán szembejön majd velünk ez a probléma, akkor majd úgyse önök lesznek már kormányon, oldja meg az, aki majd jön, ugye? *(Moraj és közbeszólások a Fidesz soraiból: Nem biztos! Ó!)* Ebben biztos lehet, hogy önöket úgy zavarják el a következő választáson, hogy a lábuk nem éri a földet. *(Közbeszólások a Fidesz soraiból: Ó! Kicsit erős!)* Ebben biztos lehet, képviselőtársam, mert amit önök csinálnak, az olyan pökhendiség, olyan nagyképűség már, ahogy önök kezelik az állami vagyont, ahogy önök kezelik az emberek életét, hogy tényleg azokból a szektorokból vonják ki a legnagyobb összegeket, mint az egészségügy, az oktatás, a szociális ellátás, és a nyugdíjvagyont meg eltapsolják.

Képviselőtársaim, elfogadhatatlan az a politika, amit a Fidesz-KDNP folytat, elfogadhatatlan az is, hogy itt ülünk ennyien, és vitatkozunk 3 ezer milliárd forintról. Csak az a baj, hogy ez nem vita, hanem vannak tények, amiket önök megpróbálnak elferdíteni. Csütörtökön megpróbálják a vitát lefolytatni úgy, hogy senki ne vegye észre, hogy ez a vita megtörtént, szépen majd elfogadják - és minden rendben van, ugye? Majd utána mondhatják, hogy oldja meg a problémát, aki akarja.

Ugye, tudjuk azt, hogy 2010. december 22-én hozták létre ezt az alapot. Öt évig hagyták élni, hiszen önök is jól tudták, hogy igazából egy dologban ki kell valahogy venni belőle a pénzt. Öt év alatt eltapsolták ezt a pénzt, és a végén nem maradt benne semmi. Innentől kezdve nyilván meg lehet szüntetni, hát már nincs rá tovább szükség. Látszik már a nevéből is, hogy Nyugdíjreform és Adósságsökkentő Alap. Arról szól a mutató, hogy elsősorban önöknek az adósságsökkentés volt a fontos, nyugdíjreformmal nem is kellett foglalkozni. Egy volt a cél, hogy egy picit az adósságot lejjebb vigyék. Azt se sikerült, ugye, de ettől függetlenül a céljuk csak ennyi volt.

Uraim, én tényleg felháborítónak tartom, amit önök ezzel csináltak. Én azt gondolom, hogy azok a fiatalok, akik úgy döntöttek, hogy maradtak a magánnyugdíjpénztárban, mert azt mondták, hogy nem

hajlandóak az önök zsarolásának eleget tenni, azok a fiatalok voltak az igazán belevalók ebben a kérdésben. És nagyon megértem azokat az embereket, akik a zsarolásnak hagytak, mert féltek attól, hogy mi lesz, ha önök bosszút állnak rajtuk, mert mondjuk, éppen egy állami vállalatnál dolgoznak, egy iskolában dolgoznak, és mi van, ha majd önök látják, hogy ők nem léptek vissza az állami szektorba. Felháborító! Én nem tudom, hogy hogyan tudnak a saját lelkükbe nézni, nem tudom, hogyan tudnak majd a nyugdíjsaikkal nézni, és megbeszélni velük, hogy gyerekek, bocsánat, maximum nem lesz nyugdíjatok, meg majd a fiataloknak semmilyen nyugdíja nem lesz. Felélték a képviselőtársaim, a haverjaik és az önök kormánya a jövőnket.

Egyetlenegy felelősségteljes lépést tudnának tenni: visszarakni ezt a pénzt oda, ahova való. Azt a pénzt, amit a fiatalok, a középkorúak fizetéséből azért vontak le, hogy nekik legyen nyugdíjuk, és azt a pénzt, ami fenntartotta a nyugdíjrendszert. Nézzenek a lelkükbe, és azt gondolom, hogy az az egyetlen megoldás, hogy önök maguk sem fogadják el ezt a beszámolót, önök maguk sem szavazzák meg ezt az előterjesztést, és akkor egy picit visszaadtak a becsületükből.

Köszönöm szépen. *(Taps az MSZP soraiból.)*

ELNÖK: Tisztelt Képviselőtársaim! Kérdezem, hogy kíván-e valaki felszólalni. *(Jelzésre:)* Igen.

Kétperces hozzászólásra jelentkezett Becsó Zsolt képviselő úr. Öné a szó.

BECSÓ ZSOLT (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. A szocialista képviselők néhány megjegyzésére szeretnék reagálni.

Tóbiás frakcióvezető úr fogalmazta meg, hogy félrevezettük, becsaptuk az embereket, minket tulajdonképpen egy cél vezetett, szükségünk volt erre a 3 ezer milliárdra. Engedjék meg, hogy néhány leggyakrabban megfogalmazott vádra reagáljak. Eltűnt a pénz, vagy ahogy Heringes Anita képviselő asszony fogalmazott, eltapsolták a pénzt, vagyis pontosan az alap kezelte összesen 3 ezer milliárd forint értékű vagyont mindössze pár száz milliárd forintra apadt vagy eltűnt.

Tisztelt Képviselő Asszony! Tisztelt Képviselőtársaim! Az alapból ez a pénz nem eltűnt, hanem fontos célokra lett fordítva: államadósság-csökkentés állampapírok bevonásával 2017 milliárd forint; költségvetési befizetések, amelyek áttételesen szintén az államadósságot csökkentették, 459 milliárd forint; reálhozam és tagi hozzájárulás kifizetése 231 milliárd forint; értékpapírok átadása az államnak a Magyar Nemzeti Vagyonkezelő Zrt. kezelésében pedig 264 millió forint értékben. Azt is meg szokták fogalmazni, hogy az alap is rosszul gazdálkodott a rábízott

pénzzel. Erre azt tudom mondani önöknek, hogy nemcsak a kitűzött adósságcsökkentési célt sikerült teljesítenie az alapnak, hanem ennek hatásaként összességében, fontos számot mondok, 283 milliárd forint kamatmegtakarítást is elért az állam számára.

Tehát továbbra is azt tudom mondani önöknek, hogy az alap jól végezte a munkáját. *(Taps a Fidesz soraiból.)*

ELNÖK: Kérdezem, van-e további hozzászólási szándék. *(Nincs jelentkező.)* Ha nincs, akkor megkérdezem Tállai András államtitkár urat, kíván-e felszólalni. *(Jelzésre:)* Jelezte, hogy igen... *(Volner János belép az ülésterembe.)*, illetve megkérdezem még Volner Jánost. *(Volner János jelzi, hogy szólni szeretne.)* Elnézést, Volner János úr most érkezett meg, ha megengedi államtitkár úr, akkor megadom neki a szót, hiszen vezérszónokként bejelentkezett, és szeretne volna elmondani a mondanivalóját. Elnézést kérek! Most Volner János képviselő úr a szó.

(10.10)

VOLNER JÁNOS, a Jobbik képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen, elnök úr. Elnézését kérem az államtitkár úrnak, amiért kénytelen voltam itt még az elején megszakítani a felszólalásában, de egy másik közzeladatomban, egy sajtótájékoztató közzelú megtartásának tettem éppen eleget.

Képviselőtársaim, meg kell vizsgálnunk azt, hogy mi is történt ebben az ügyben, mi az, amit biztosan tudunk. Azt, hogy 1998-ban a Horn-kormány egyik utolsó intézkedéseként gondoskodtak arról, hogy létrejöjjön egy hárompilléres nyugdíjrendszer Magyarországon. Az első pillért az állami nyugdíjrendszer, a felosztó-kirovó rendszer jelentette, ami már hosszú ideje működik Magyarországon. A második pillért jelentette a magyar magán-nyugdíjpénztári rendszer létrehozása, a harmadik pillért pedig az önkéntes magán-nyugdíjpénztári rendszer létrehozása jelentette.

A három pillér közül a második pillér az, amivel most dolgozunk. Egy olyan magán-nyugdíjpénztári rendszer jött létre Magyarországon, amely megpróbált egy tőkefedezeti pillért képezni arra az időszakra, amikor a jelenleg aktív korú emberek majd nyugdíjasok lesznek, és aztán ennek a tőkefedezeti pillérnek a biztonságával fizethetőek ki részükre a nyugdíjak. Az nyilvánvalóan szakmai viták tárgya lehet, hogy a tőkefedezeti pillér fenntartására, működtetésére van-e szükség. Ez egyes képviselők által vitatott, ők azt mondják fideszes oldalon, hogy tőkefedezetre nincs szükség, elég nekünk a felosztó-kirovó rendszerben bízni. De kérdezem én, képviselőtársak, hogy aki ezt a nézetet osztja, az egyszer is ránézett-e vajon a magyar demográfiai helyzetre.

Ugyanis egyet lehet látni: jelenleg Magyarországon feleannyi gyermek születik, mint amennyi kívánatos lenne ahhoz, hogy a magyar nyugdíjrendszer biztonságosan fenntartható legyen, mint amennyi ahhoz kellene, hogy Magyarország lélekszáma állandó legyen. És mivel feleannyi gyermek születik, és ezzel párhuzamosan van egy erőteljes kivándorlási folyamat, ezért gyakorlatilag Magyarország folyamatosan elveszíti az adófizetőit, mert vagy meg sem születnek, vagy egyszerűen a szocialisták és a Fidesz politikájának következtében elmenekülnek Magyarországról. Egyben biztosak lehetünk: a felosztó-kirovó nyugdíjrendszer a jelenlegi demográfiai folyamatok fennmaradása esetén nem fogja biztosítani Magyarországon a megélhetést a nyugdíjba kényszerült embereknek.

Még egy nagyon fontos dolgot el szeretnék mondani önöknek. Az Orbán-kormány, az első Orbán-kormány, amely '98 és 2002 között hivatalba lépett, érdekes módon nem szüntette meg a magánnyugdíjpénztári rendszert. Vajon miért? Nagyon egyszerű a magyarázat, mert a magánnyugdíjpénztári kasszában nem volt elég pénz ahhoz, hogy az első Orbán-kormány ezt a pénzt einstandolhassa. Egyszerűen nem volt meg a túrékszűzöbnek megfelelő összeg, ha sokkal több lett volna ez az összeg, akkor már az első Orbán-kormány megtette volna azt, hogy gyakorlatilag kirabol 3 millió magánnyugdíjpénztári tagot és megszünteti ezt a pillért. Erre azonban nem került sor, mert egyszerűen annyira kevés volt egy frissen induló rendszer kasszájában a pénz, hogy nem szüntették meg ezt a rendszert.

Érdekes módon az első Orbán-kormány azt az állítólagos igazságot, amit egyébként fideszes képviselők szeretnek hangoztatni, hogy a magánnyugdíjpénztári rendszer bevezetése felesleges volt, kockázatos volt, ott tőzsdéztek az emberek pénzével, ezt valahogy nem ismerte föl és nem szüntette meg, még egyszer mondom, valószínűleg azért, mert a gondolkodásukat blokkolta az összeg alacsony volta. A későbbiek folyamán pedig, amikor már 3000 milliárd forintról beszéltünk, akkor megjelent Orbán Viktor szemében is a dollárjel, és azt kell mondjam, hogy elvették a pénzt. Egyszerűen ennyi történt.

Fontos azt is látni, hogy akkor, amikor gondoskodott a törvényalkotó '98-ban arról, hogy minden évben megfelelő nagyságrendű összeg megérkezzen a magánnyugdíjpénztárakba, akkor eljutottunk oda 2010-re, hogy durván olyan 350 milliárd forint körüli éves befizetés érkezett a magánnyugdíjpénztárakba. Ez tőkefedezeti elemként jelent meg. Ennek a pénznek durván felét állampapírokba, másik felét elsősorban részvényekbe tették be. Kétségtelen tény, hogy ez a vagyon megvolt, azzal a kommunikációval ellentétben, amit a kormány képviselői folytattak, akik folyamatosan vitatták azt, hogy ez a pénz nincs

meg, erre a pénzre nem lehet szert tenni, de ez a vagyon ténylegesen mégiscsak megvolt.

Az is egy érdekes vita, amikor a kormány arról beszél, hogy mennyire rosszul gazdálkodtak ezek a nyugdíjpénztárak a pénzzel, merthogy mennyire alacsony volt a reálhozam. Kedves fideszes Képviselőtársaim! Az, hogy volt egyáltalán reálhozam, ez azt jelentette, hogy értékálló volt az a befektetés, amit a magánnyugdíjpénztárak vagyona jelentett. Értékálló volt, szemben azzal, amit az állam kezelt az elmúlt időszakban, nemcsak a nyugdíjpénztári vagyronra gondolok, hanem bármire, ami az állami kezekbe került az elmúlt 25 évben.

Fontos azt is látni, hogy akkor, amikor gondolkodunk arról, hogy az összeomló demográfia mellett kell-e ez a bizonyos magánnyugdíjpénztári rendszer, akkor vajon a kormány által választott megoldás, az, hogy átvették a választókat, hiszen meg sem említették a magánnyugdíjpénztárak államosítását a választási programban, az vajon milyen eredményre vezetett. Kérdezem én önöket, képviselőtársaim, megoldotta-e a kormány a nyugdíjrendszer problémáját Magyarországon. Meg van-e ez a kérdés oldva? Jobb- és baloldali közgazdászok egyetértenek abban, hogy Magyarország a jelenlegi demográfia, a jelenlegi gazdasági viszonyok mellett egy összeomló nyugdíjrendszer felé halad öles léptekkel. A nyugdíjrendszer problémáját tehát nem oldotta meg az Orbán-kormány.

Megoldottuk-e vajon az államadósság problémáját? Én az előbb, néhány perccel ezelőtt kigyűjtöttem az Államadósság Kezelő Központnak a legfrissebb adatait, ezt ajánlom államtitkár úr figyelmébe is, ezek a legfrissebb adatok. 2010. március 31-én Magyarország államadóssága a GDP 80,5 százalékára rúgott. Durván öt évvel később, 2015. június 30-án 79,6 százalékos volt a GDP-arányos adósságmutató. Mi is történt tehát? Nem tudta a kormány megoldani az államadósság problémáját sem, elvette a GDP 10 százalékát kitevő magánnyugdíjpénztári vagyont, kimondhatjuk nyugodtan, erőszakkal államosította, hiszen a magyar magánszemélyeket, 3 millió embert azzal fenyegettek meg, hogy ha nem hajlandóak átlépni a magánnyugdíjpénztári rendszerből az állami rendszerbe, akkor nem fognak állami nyugdíjat kapni a jövőben, ezzel fenyegették meg őket, így sikerült ez az einstandolás. De azt is lehet látni, hogy miközben elveszik a GDP 10 százalékát kitevő magánnyugdíjpénztári vagyont, ebben a jelzett időszakban mindössze 0,9 százalékos, tehát nem egészen 1 százalékos az az adósságcsökkentés, amit az Orbán-kormány el tudott érni. Ezek a tények, ezek a számok.

Az a gazdaságpolitika, amit Orbán Viktor kormánya az elmúlt években folytatott, felélt 3000 milliárd forintnyi magánnyugdíjpénztári vagyont.

Ezt az összeget, magunk között szólva, a kormány nemes egyszerűséggel eltapsolta, felélte. El lehet mondani természetesen, hogy adósságsökkentésre fordította a kormány a pénzt, azonban annak érdekében, hogy tisztán lássuk, hogy vajon mi is történt, érdemes megvizsgálni, hogy mit is mondott Orbán Viktor 2010-ben. Azt mondta Orbán Viktor, Magyarország egy pénzügyi szabadságharcot kezd annak érdekében, hogy visszanyerjük a nemzeti önrendelkezésünket. Mi történt? Estandolnak Magyarországon 3000 milliárd forintnyi magán-nyugdíjpénztári vagyont, majd pedig Magyarország hitelezőinek, különböző nyugat-európai és amerikai bankoknak azonnal odaadják a magyar emberektől elvett pénzt, mondván, hogy csökkentjük az államadósságot. A tények, a számok azt mutatják, hogy ebben a jelzett időszakban, 2010 első negyedévének végén, röviddel utána a Fidesz választási győzelmet aratott, és 2015. június 30-áig terjedő időszakban mindössze 0,9 százalékos volt a csökkenés, tehát a számok azt mutatják, hogy ezen a szinten is, ezen a területen is kudarcot vallott az Orbán-kormány.

Azzal természetesen egyet lehet érteni, hogy ne magáncégek kezeljék ezt a rendkívül nagy nyugdíjtömeget, hanem adott esetben állami kezelés alatt legyen ez az összeg. De fontos azt is látni, hogy az állami kezelés nem azt jelenti, hogy az állam úgy kezeli a pénzt, hogy Orbán Viktorék elköltötték az utolsó fillérig, és aki ma aktív korú, az mondjuk, húsz vagy harminc év múlva majd Orbán Viktor ígéretére hivatkozva fog kopogtatni a nyugdíjfolyósító ajtaján, és azt mondja majd, hogy de hát Orbán Viktor megígérte, hogy megvédik a nyugdíjkat.

(10.20)

Képviselőtársaim, nem védték meg a nyugdíjkat, a nyugdíjkat a magyar kormány felélte az elmúlt időszakban, mert ez egy felelőtlen gazdálkodás volt, ami itt történt.

Fontos azt is látni, hogy elképesztő manipulatív módon, az embereket ostobának nézve fogalmaztak itt a fideszes képviselők. Mondok önöknek erre egy példát. Egyik fideszes képviselőtársam elmondja, hogyha ezt az összeget annak idején állampapírokba tették volna, és hozzátette a képviselőtársam azt is, hogy a kockázatmentes magyar állampapírokban tartották volna, akkor mennyivel többet kamatozott volna ez az összeg, mint ha rendes értékpapírszámlákon meg különböző állampapírokba fektetnek magánnyugdíjpénztárak pénzt, és bizony-bizony ez is azt bizonyítja, hogy a magyar magánnyugdíjpénztárak rosszul gazdálkodtak ezzel az összeggel. Na, de érdemes azt megnézni, hogy pontosan miről is beszél képviselőtársam: 2008-ban, amikor a Gyurcsány-kormány államcsőd közeli helyzetbe manőverezte az

országot, akkor, amikor megugrottak az állampapírpiazi hozamok, államtitkár úr, és ezt ön is tudja, hogy egy államcsőd közeli helyzetbe jutott országnál az egekbe szöknek a hozamok, ezekkel a magas hozamszintekkel kalkulálva érték volna el ezt a hozamot. De ezt az időszakot, államtitkár úr, egyetlen fideszes képviselő ne nevezze kockázatmentesnek, és ne állítsa azt, hogy kockázatmentes módon kezelte ebben az időszakban a magyar állam az állampapírokba tett pénzt, hiszen éppen a Fidesz képviselői beszéltek arról - egyetértve a szocialistákkal -, hogy akkor államcsőd közeli helyzet volt Magyarországon. Persze hogy egy államcsőd közeli helyzetben lévő országnál megugranak a hozamok, az egekbe szöknek, azért, mert a befektetők kockázatosnak látják azt, hogy visszakapják-e a pénzüket vagy sem. Ugyanúgy, ahogy Görögországban, Spanyolországban, Cipruson látható volt az, hogy ez a kockázat sajnos nagyon is valós. És ebben az esetben bizony ez történt, kockázatos volt ebben az időszakban a magyar állam működése.

Azt is fontos látni, hogy ha gondoskodni szeretnénk az idős emberekről, akkor nem elég a nyugdíjrendszert fenntarthatóvá tenni, mert mi az, ami most történik, államtitkár úr, mit csináltak a szocialisták, és mit csináltak önök? A Bajnai-kormány egyik utolsó intézkedése az volt, hogy egy 1200 milliárd forintos megszorító csomagot hajtottak végre, elvették a 13. havi nyugdíjat. Mit tettek önök? A 13. havi nyugdíjat nem adták vissza a nyugdíjasoknak, ellenkezőleg, elvették 3000 milliárd forintnyi vagyon formájában 3 millió ember magán-nyugdíjpénztári megtakarítását. Ezzel folytatódott ez az úgynevezett buli, és nemhogy nem oldódott meg a nyugdíjrendszer problémája, de egyenesen mélyültek a gondok.

Azt is érdemes megnézni, hogy mi történik a nyugdíjrendszerrel. Hogy a nyugdíjrendszer fenntartható, az nem azonos azzal, hogy megoldottuk az idős emberek problémáját. Jelenleg emelik folyamatosan Magyarországon a nyugdíjkorhatárt, egyre följebb és följebb. Itt van Farkas Gergely képviselőtársam mögöttem, amire ő nyugdíjba fog menni, legalább 70 év lesz a magyar nyugdíjkorhatár, államtitkár úr. Fenntarthatóvá lehet tenni a nyugdíjrendszert, meg lehet mindenkit nyugtatni, fölemeli majd a kormány - hasamra ütök - 80 évre a nyugdíjkorhatárt. Fenntartható lesz a nyugdíjrendszer? Persze. De hogy mi lesz az idős emberekkel, azt önök se tudják megmondani. Mert mi is a helyzet, képviselőtársaim? Akkor, amikor a Jobbik képviselői még tavaly itt az Országgyűlésben kampányt kezdtek annak érdekében, hogy a férfiak négy évtized után el tudjanak menni nyugdíjba; akkor, amikor több mint 200 ezer ember aláírását összegyűjtöttük az országban, hogy ezt a szándékot megerősítsük, akkor hitet tettünk amellest, hogy egy négy évtizedet dolgozó, az igát

húzó, az adót fizető ember megérdemli azt, hogy nyugdíjba mehessen, és erre meg kell teremteni a pénzügyi fedezetet. Ez a pénzügyi fedezet mindössze 150 milliárd forint évente, ha a nyugdíjkassza oldaláról számoljuk, ha viszont beleszámoljuk azt, államtitkár úr, hogy ezeknek az embereknek a jelentős része szociális támogatásokból meg közmunkából él, akkor ez az összeg lényegesen kevesebb. Mert az önök kormánya, államtitkár úr, egy olyan víziót tud kínálni az 55 és 64 év közötti magyar embereknek, ami a Központi Statisztikai Hivatal adataiból kiderül: az érintett korosztályból, 10 emberből mindössze 4-nek van munkahelye jelenleg Magyarországon, és ebből a 10 emberből úgy dolgozik 4, hogy egy közülük közmunkás, államtitkár úr, a minimálbérnél is alacsonyabb összegért.

Ez az a jövőkép, amit önök kínálnak, és erre mondják azt, hogy fenntartható a nyugdíjrendszer. Képviselőtársaim, a nyugdíjrendszer fenntartása nem azonos azzal, hogy Magyarország méltósággal képes gondoskodni az idős, munkaképességüket elveszített honfitársairól. Mert ez, ami itt folyik Magyarországon, ez nem az. Így próbálják meg a munkaerőpiacon tartani az embereket, hogy még most sem tudnak nekik elég munkát kínálni. Úgy próbálják meg a munkaerőpiacon tartani az embereket, hogy nincsenek munkahelyek, és a fiatal munkavállalók százazrei menekülnek el külföldre az itteni élhetetlen viszonyok elől.

Fontos látni azt is, hogyha meg szeretnénk oldani ezt a kérdést, akkor rá kell világítanunk arra, hogy amit a kormány az elmúlt időszakban csinált, az egy felelőtlen, a Magyarország jövőjét felélő politika része volt. A kormány többször megígérte a 3 millió magán-nyugdíjpénztári tagnak, Orbán Viktor személyesen is kiejtette a száján ezeket a szavakat, hogy lesz egyéni számla, mindenkinek lesz egyéni számlája, ahol látják majd az emberek, hogy a pénz a nyugdíjak kifizetésére a jövőben rendelkezésre áll. Az egyéni számlákkal kapcsolatban a kormány - most már évek teltek el az első ilyen ígéretek bevezetésétől és elhangzásától -, nyugodtan kijelenthetjük, ebben az ügyben hazudott, nyugodtan kijelenthetjük, a kormány ebben az ügyben átverte a magyar embereket, nem vezették be az egyéni számlákat, a pénzt elköltötték. És amikor a fideszes képviselőtársak arról beszélnek, hogy biztonságba helyezték a magán-nyugdíjpénztári vagyont, képviselőtársaim, ami itt történt, az egyszerűen gyalázat, nem biztonságba helyezték, hanem elköltötték az emberek pénzét, és gondoskodtak arról, hogy Magyarországon ne legyen biztonsága a tőkének, ne érezze jól magát itt a tőke, egyszerűen azért, mert bármely gazdasági ágazatban bármikor nagyon durván, előre nem meghatározott eszközökkel a magyar kormány be tud avatkozni.

Államtitkár úr, nem lehet a Jobbikot azzal vádolni, hogy mi egy feltétel nélküli piacbarát párt lennénk, mi azt szeretnénk, hogyha a piaci mechanizmusok érvényesülnének; azt szeretnénk, ha a vállalkozás szabadsága azt jelentené, hogy az állam csak bizonyos szabályozó feladatot lát el, de azt, hogy önök durván beavatkoznak az összes nagy állami rendszer működésébe, durván beavatkoznak a magánszféra, a magángazdaság működésébe, előre nem meghatározott módon teszik mindezt, és eltüntetnek 3000 milliárd forintnyi magán-nyugdíjpénztári vagyont, 3 millió ember magán-nyugdíjpénztári megtakarítását, ezzel nem lehet egyetérteni, ezt a politikát nem lehet támogatni, mert ez a magyar jövő feléléséhez és Magyarország leépüléséhez vezet. Köszönöm szépen, elnök úr. *(Taps a Jobbik soraiból.)*

ELNÖK: Tisztelt Képviselőtársaim! Hál' istennek, hogy nem szakítottam meg végül is ezt a vitát, mert így beérkezett Sallai R. Benedek képviselő úr is, és így az LMP is el tudja mondani a véleményét. De azért mindenképpen szeretném jelezni, hogy nagyobb fegyelmet kellene tanúsítani egy ilyen parlamenti vitánál, hogy mindenki időben itt legyen, és mindig elmondhassa, hiszen pár másodpercen múlt, hogy lezárjam a vitát, különben egy ilyen fontos kérdésben nem lehetne meghallgatni mindenki véleményét.

És akkor most megadom a szót normál időkeretben Sallai R. Benedek képviselő úrnak.

SALLAI R. BENEDEK (LMP): Köszönöm a szót, elnök úr. Teljes mértékben egyetértek intelmeivel, és ezúton is köszönöm Volner képviselőtársamnak, hogy késett, mert így volt lehetőségem, hogy én is ideérjek *(Derültség.)* az Irodaházból. Nézem élőben a közvetítést, és fel nem merült bennem, hogy egy ilyen kérdés ilyen érdektelenségbe fullad, hogy majd elnök úr le akarja zárni a vitát. *(Közbeszólás a Fidesz soraiból: Mint ahogy az LMP-frakció is mutatja!)* Gyakorlatilag - fideszes képviselőtársaimnak köszönöm szépen az örömet megérkezésemmel kapcsolatban -, hogy a parlamenti életet hogy lehet kiüresíteni, és hogy lehet folyamatosan olyan fotókat készíteni a sajtóban, hogy alig van bent valaki, azt nyilván az a házszabály tette lehetővé, ami a részletes viták helyszínét elvitte innen, és kiüresítette a parlamenti munkát. De nyilvánvalóan mindenki próbál alkalmazkodni feladatai mellett, hogy hogyan tud itt megjelenni.

(10.30)

Visszatérve konkrétan a napirendre, leginkább arról kell szólni, hogy mi lett azzal a pénzzel, ami a

magánnyugdíjpénztárak einstandja következtében az államhoz befolyt, hiszen ez a konkrét napirendi pont leginkább erről szól. Most a felkészülés során folyamatosan, nagy érdeklődéssel néztem a 2010-es híreket azzal kapcsolatban, hogy miket ígért a kormány. Burány képviselőtársam felszólalásában végigvette azokat az időket, amikor Selmeczi Gabriella, majd Rogán frakcióvezető úr határidőket szabott, de amelyekből sorra, következetesen nem valósult meg semmi. Viszont a legérdekesebb az, amivel a magyar szavazókat és nem az ellenzéki szavazókat, nem a Fideszt nem szerető szavazókat, hanem a fideszes, a magukat polgári kereszténynek mondó konzervatív szavazókat becsapta a kormányzat, hiszen nem lett semmi abból az államadósság-törlesztésből, amit megígért a kormány, hogy mire is kell ez a pénz.

Megmondom őszintén, Volner képviselőtársam felszólalásának elejével picit vitatkoznék. Nagyon érdekes kérdés. Ugyanis azzal kezdte, hogy a '98 és 2002 közötti első Orbán-kabinetnek még nem volt izgalmas ez a kérdés, és azért nem akarta lenyúltni ezt a vagyont, mert nem volt benne annyi pénz. Megmondom őszintén, én kicsit idealistább vagyok ennél, és azt gondolom, hogy az első Orbán-kabinetben még volt valamennyi tisztesség. Ugyanis ha megnézzük a folyamatokat, akár az állami földek tekintetében, akár másban, teljesen más volt. Kérdezhetjük, hogy az állami termőföldek mennyisége akkor még több volt, és mégsem akarta elkezdni a privatizációját. Számos tekintetben akkor még nem nyúlt hozzá ilyen eszközökhöz, amelyekkel most él. 2007-ben, visszatérve erre a termőföld-privatizációra, Jakab István még azt nyilatkozta, hogy a nemzet ellen elkövetett bűn lenne, ha az állami földeket eladnák, most pedig itt szónokol, hogy mennyire jó. Tehát ennek a folyamata másképp érik be. Látjuk, miként következik be az, hogy bizonyos kormányokat üzleti csoportok, maffiacsoportok tudnak befolyásolni, majd hogyan veszik át az irányítást, és hogyan lesz ezeknek a csoportoknak saját kormánya, ennek az érési folyamatát látjuk ebben az egész ügyben, gyakorlatilag ez az, amivel nap mint nap találkozunk.

A kötelező magán-nyugdíjpénztári rendszerben kellett maradni. Heringes Anita képviselő asszony elmondta a felszólalásában, hogy milyen mókás az a helyzet, amikor gyakorlatilag ultimátum elé állítják a magyar választót, és azt mondják, hogy külön menjen be valahova, külön nyilatkozzon arról, ha jó neki az eddigi állapot, és nem akarja ezt megváltoztatni. Nyilvánvalóan emberek sokaságának fogalma nem volt, hogy mi történik körülötte, fogalma nem volt a lehetőségeiről, és ennek a 3000 milliárdnak az államosítása így történt meg.

Hiszen itt nem másról beszélünk, mint arról, hogy egy jobboldali kormány, magát polgárinak mondó kormány, hogyan veszi el az emberek pénzét,

hogyan csinál egyértelműen államosítást egy magánvagyonból. Ennek a folyamata zajlott.

Leginkább arra szerettem volna felhívni a figyelmet, amiről részben, érintőlegesen esett szó, amit átéltünk az elmúlt jó fél évben. Saját szakterülettel foglalkozva, figyelemmel kísérve az FM tevékenységét, ma már tudjuk, hogy idén januárban a Hungária Értékpapírnál lévő lekötött összegek esetében a TIG, tehát az FM tartalékkezelő alapja észrevette azt, hogy a felügyelőbizottság felülvizsgálja, az FM mennyi pénzt tett ki lekötésekbe. Ennek ellenére a következő egy hónapban, február 25-ig, amíg Orbán Viktor miniszterelnök úr nem adott utasítást arra, hogy ki kell venni minden ilyenből a forrásokat, nem történt semmi. Tehát mi történt? Azt mondta a kormány, hogy veszélyben vannak a pénzek, mert eltözsdeznek bizonyos alapok. Ez nem volt így igaz, hiszen azt hiszem, arányaiban 65 százalékát állami értékpapírban kellett tartani ennek az összegnek, és még így is képesek voltak hozamot hozni. De mit csinált a magyar kormány? Einstandolta ezt a pénzt, és elkezdett ő tőzsdézni, elkezdte ő eljátszani azt a pénzt, és olyan magas hozamú értékpapírokba fektetett, amelynek a kockázatát most közpénzből kell finanszírozni.

A magánnyugdíjpénztárak rendszerének kialakítása nyilvánvalóan mindenkinek jelentett egy olyan biztonságot, amely független volt Magyarország demográfiai helyzetétől. Lassan már meg kellett volna születniük a saját korosztályunk gyermekeinek, akik majd meg fogják termelni a magyar adóforintokat, illetve társadalombiztosítási hozzájárulásokat, amelyből lehet mindezt finanszírozni. De nem születtek meg, és nagyon-nagyon nem is ebbe az irányba megyünk, hogy a magyar társadalom erre képes legyen. Ezt a biztonságot vette el a kormányzat ezzel a lépéssel a magyar állampolgároktól. Felállított egy rémképet az Orbán-kormány, azt mondta, hogy az államadósság ellen kell küzdeni. Emlékszem azokra az időszakokra, a Nyugat-Dunántúlon volt olyan lelkes, szegény, aki a saját pénzéből is adni akart az államadósság csökkentésére. Elhitette az emberekkel, hogy ez az elsődleges cél, miközben nemcsak 75 százalék fölött van, hanem az év végéig még magasabbra is csúszhat az államadósság mértéke; minden bizonnyal nem véletlen ez a privatizációs szándék, amit most a kormány nagyon gyors ütemben meg akar valósítani. Tehát ez megbukott.

Az, hogy ne legyen tőzsdén a magyar állampolgárok pénze, szintén megbukott, hiszen egyértelműen látjuk most már és tudjuk, hogy az Orbán-kormány egy magasabb hozam reményében olyan értékpapírokba fektette ezeket az összegeket, illetve a magyar adófizetők pénzét, nem konkrétan ezeket, amelyek szintén veszélyeztetve lettek. Így úsztak el közpénzek. Tehát az, hogy ezt a beszámolót határo-

zati javaslatként elfogadásra javasolja az előterjesztő, szerintem eléggé nonszensz, hiszen itt semmi más cselekmény nem történt a Fidesz részéről, mint az, hogy megígérte 2010-ben a választóknak, hogy hadat üzen az államadósságnak, majd ezt nem tudta teljesíteni, ehhez államosított egy halom magánpénzt, az emberektől elvett ezért pénzt, de abból ezt nem valósította meg, és az államadósság ugyanúgy megmaradt.

A kormány tehát alapvetően nem teljesítette sem a 2010-es ígéreteit, sem a lépés mögött álló cselekedeteit, nem jöttek létre a személyekre szabott nyugdíjbetétek, nem valósult meg ez az ígérete. Tehát ennek a támogatása ellenzéki párt részéről szerintem nagyon nehezen elképzelhető. Köszönöm szépen, elnök úr. *(Taps az MSZP padsoraiból.)*

ELNÖK: Kérdezem, kíván-e még valaki hozzászólni a vitához. *(Senki sem jelentkezik.)* Nem látok jelentkezőt, így most lezárom az együttes általános vitát.

Megadom a szót Tállai András államtitkár úrnak.

TÁLLAI ANDRÁS nemzetgazdasági miniszteri-umi államtitkár: Köszönöm a szót, elnök úr. Köszönöm szépen mind a kormánypárti, mind az ellenzéki felszólalásokat. Bevallom őszintén, nekem személy szerint semmi újat nem hozott ez a mai vita, hiszen ez évek óta zajlik, 2010-től, amikor a kormány eldöntötte, hogy a magánnyugdíjpénztár rendszerét bevonja az államadósság finanszírozásába. Lényegében ez a vita 2010-ben már elkezdődött, és az érvek akkor elhangzottak.

Bevallom őszintén, az egy kicsit érdekes számomra, hogy a Jobbik és az MSZP is ugyanarra a platformra került, ugyanazokat a szavakat használja: elvették, elköltötték, eltapsolták, felélték, félrevezették, megszarolták. Kicsit érthetetlen - mert hát valójában mi is történt? Az történik most az önök részéről, hogy egy olyan, törvényben meghatározott befizetést, egyéni járulékot egy magánjövedelem után, amiről az Országgyűlés által hozott törvény mondja ki, hogy a nyugdíjfedezetre be kell fizetni kvázi az államnak, ezt most önök úgy állítják be, mintha az az adott biztosított személynek a magánjövedelem, magánvagyon lenne. Úgy állítják be, hogy amit előír az állam, hogy be kell fizetni ebből a célból, és ezért majd szolgáltatást fog kapni, az valójában effektíve az adott magánszemélynek, az adott biztosítottnak a pénze lenne, ami gyűlik egy számlán egy alapban, és ahhoz bármikor hozzányúlhat, bármikor felhasználhatja. Bizony, erről szó nincs!

A világon kevés országban tették meg, hogy egy állami járulékfizetési kötelezettséget kivittek a magánszférába, és a magánszférában kezeltették, lényegében befektették ezt a forrást. Azt gondolom, hogy ez egy rendkívüli ötlete és javaslata volt akkor a Ma-

gyar Szocialista Pártnak, amit 1997-ben még a Horn-kormány idején szavaztak meg, és amit sajnos az idő, mind a gazdasági környezet, mind pedig a társadalmi problémák elsöpörtek. Elsöpört, mert a válság okozta nehézségek és egyébként is a szocialista kormányok pazarló gazdálkodása olyan magasra vitte az államadósság mértékét, amely már-már kezelhetlenné vált az ország számára. Hiányoztak azok a pénzek az állami költségvetésből, amelyeket az adott magánszemélyek járulékként fizettek volna be. Ha ez a rendszer fennmarad, akkor 2014-ben már az állami költségvetésnek 460 milliárd forinttal kellett volna kiegészítenie a Nyugdíjbiztosítási Alapot, ami elviselhetetlen.

(10.40)

Azt is mondhatnánk, hogy önök most amellel érvelnek - és most már a Jobbik is és az LMP is, mert az MSZP-t megértem, mert ők találták ezt ki -, hogy legyen egy magán-nyugdíjpénztári rendszer, amelyet magántőke kezel, befektet, és persze a működési költségét szépen zsebre vágja - láthattuk, hogy évente 17 milliárdba kerül csak a működtetése annak a rendszernek -, ugyanakkor pedig az állam azt csinál, amit akar, az sem baj, ha csődbe megy. Az a fontos, hogy az a magán-nyugdíjpénztári rendszer, amit önök kitaláltak valakiknek, az működjön, és abból majd lesz valami. De hogy az állammal mi lesz, hogy az állam csődbe megy, hogy egyébként túlzottdeficit-eljárás van, hogy egyébként Magyarországtól megvonják az európai uniós támogatásokat, ez önöket nem érdekli.

Lényegében azt lehet mondani, hogy önök most amellel érvelnek, hogy ez miért nem maradt meg, azt mondják, hogy lényegében egy állami pilótajáték működjön tovább. Ez nem volt más, mint egy állam által megszavazott, törvényben megszavazott MSZP-s pilótajáték. Semmi más nem volt ez a magán-nyugdíjpénztári rendszer. Ha valamelyik rendszerben bizonytalan volt az embereknek a leendőbeli nyugdíja, akkor biztos, hogy ebben a rendszerben bizonytalanságot jelentett. Azt jelentette, hogy senki nem tudta, mit fog ez jelenteni.

És nem igaz az, hogy egyetlen embernek is ez negatívumot vagy rosszat jelent a nyugdíját tekintve. Nem véletlen egyébként, hogy 3 millió 200 ezer emberből 3 millió ember azt mondta, hogy egyetért vele, és az állami nyugdíjrendszerben jobban bízik, mint a magán-nyugdíjpénztári rendszerben. Ha ez ilyen nagy társadalmi ellenállást jelentett volna, hogy az emberek ezzel nem értettek egyet, higgyék el, hogy nem 10 százalék alatti, lényegében 6 százalék körüli magán-nyugdíjpénztári tag mondta volna azt, hogy ő nem lép át az állami nyugdíjrendszerbe. És azok a vádak pedig, hogy ez a pénz tőzsdére került,

hogy eltapsolták, hogy lenyúlták, ez egyszerűen teljesen képtelenség. Hát pontosan ezek a beszámolók bizonyítják azt, hogy ezek a források hová kerültek és mit szolgáltak, amit egyébként az Állami Számvevőszék az éves zárszámadási ellenőrzései során le is ellenőrzött.

Tehát közvetlen államadósság-csökkenésre 2017 milliárd forint történt. Költségvetési befizetés, ami végeredményképpen ugyanúgy az államadósságot csökkenti, az állam anyagi terheit könnyíti meg, 459 milliárd forint volt. Stratégiailag fontos cégek értékpapírjainak átadása az államnak 264 milliárd forint értékben történt meg. Reálhozam és tagi hozzájárulás kifizetése 231 milliárd forint. Ezt önök nem vitatták, hogy ez így történt. Ha ezt nem vitatják, akkor ne állítsák azt, hogy ez a pénz lenyúlásra meg elköltségre került! Ez a pénz nem magánnyugdíjpénztárakban van, hanem az államnál van. Az állam írta elő a befizetési kötelezettségét, és most visszakerült az állami kasszába, az állami rendszerbe, és így szolgált az államnak a működését.

Azt gondolom, hogy aki meg akarja érteni ennek a rendszernek a lényegét, az rövid időn belül megérti, mint például megértették a lengyelek, és a lengyelek tanulmányozva ezt a magyar átalakítási rendszert, 2014-ben egy teljesen hasonló rendszert vezettek be. Ők is belátták, hogy az 1999-ben bevezetett

magán-nyugdíjpénztári rendszer nem tartható fenn, és nem működtethető. Nemzetközi példa és nemzetközi elismerés is van abban a tekintetben, hogy a magyar állam, Magyarország, a Magyar Országgyűlés többsége jól döntött, amikor felszámolta a magánnyugdíjpénztári rendszert, az állam érdekeinek szolgálatába helyezte ezt a forrást és ennek a rendszerét.

Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypartok soraiból.)*

ELNÖK: Megkérdezem Galambos Dénes urat... Ja, nincs is itt, elnézést. Akkor nem fogom megkérdezni, hogy kíván-e a vitában elhangzottakra válaszolni. Így a viszonylag csekély érdeklődés miatt gyakorlatilag véget ért a napirendi pont tárgyalása. A módosító javaslatok benyújtására a mai napon 16 óráig van lehetőség.

Most a napirend utáni felszólalások következéne, hogyha lenne itt, aki ilyet megtenne. De aki írásban jelezve van, ő sincs itt. *(Taps a kormánypartok soraiból.)*

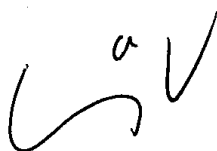
Így a mai napot ezennel bezárom, az **ülést bezárom**. Köszönöm szépen a munkájukat.

(Az ülés 10 óra 45 perckor ért véget.)

Gelencsér Attila s. k.
jegyző

Hiszékeny Dezső s. k.
jegyző

A kiadvány hitelül:

Dr. Bárány Tibor
az Országgyűlés Hivatala törvényhozási főigazgató-helyettese

Szöveghű jegyzőkönyv

Felelős kiadó: dr. Such György, az Országgyűlés főigazgatója
Szerkeszti és előfizetésben terjeszti: az Országgyűlés Hivatala,

Törvényhozási Igazgatóság, Jegyzői Iroda

Budapest, V. Kossuth tér 1-3.

Postacím: 1357 Budapest, Pf. 4

Telefon: 441-4222

Telefax: 441-4599

Nyomda: MULTISZOLG Bt., Vác

MINDEN JOG FENNTARTVA!

ISSN: 2064-6666 (Nyomtatott)

ISSN: 2064-8367 (Online)